

Glasiło je bilo dne 25.7.1970
odlikovano s Priznanjem Skup-
ščine občine Domžale za uspeš-
no informiranje, dne 24.4.1974
pa s srebrnim Priznanjem Osvo-
bodilne fronte slovenskega na-
roda za uspešno informiranje
delovnih ljudi in občanov obči-
ne Domžale.

Občinski

poročevalec

Domžale, 20. november 1979
Leto XVIII — Št. 13
Poštšina plačana v gotovini!

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA OBČINE DOMŽALE

Zadnja srečanja sekretarjev osnovnih organizacij ZK so dokaj kritično obravnavala družbeno in gospodarsko stanje v naši občini. Vodstveni organi Zveze komunistov v občini so vedeli, da je potrebno vzpodbuditi vse komuniste, da se tvorno vključijo v tiste samoupravne sredine, kjer bo tekla razprava o: gospodarjenju, zunanjetrgovinski menjavi, investicijah in razporejanju dohodka, med ostalim za osebne dohodke, kakor tudi za zadovoljevanje skupnih družbenih potreb.

Ponovno je bilo izpostavljeno delo osnovnih organizacij, njihova odgovornost in neposrednost, saj je reorganizacija z odpravo vmesnih oblik delovanja med občinsko in osnovno organizacijo le-tej dajala

je potrebno, pomesti pred svojim lastnim pragom, in doseči, da bomo za sleherno odgovornostjo stali s polno zavestjo vsi in ne samo nekateri. Vsako ocenjevanje našega dosedanjega dela v vrstah Zveze komunistov moramo povezati z vsemi oblikami množstva interesov in oceniti lastni doprinos k že sprejetim stališčem in resolucijam. Še prav posebno pa moramo preveriti, kako smo tvorno delovali na področju samoupravnega sporazumevanja in družbenega dogovarjanja. Dojeti moramo resnico, da tam, kjer znotraj delovnih organizacij nismo uredili prave dohodkovne odnose in dograjevali sistem nagrajevanja, tudi nismo mogli vedno navzven razumevajoče delovati tako, kot smo zapisali. To pa

komunista in njegove resnične akcijske usposobljenosti ter pripravljenosti za delo tako v temeljnih organizacijah združenega dela, kot v krajevnih skupnostih, skratka v vseh porah našega delegatskega in samoupravnega odločanja. Zveza komunistov ne more od strani

ocenjevati dogajanj in zaradi tega je dolžnost vsakega člana, da najde torišče dela tam, kjer mora uveljavljati politiko Zveze komunistov in s tem celotnega našega samoupravnega socialističnega razvoja.

Karel Kušar

PRIPRAVA KANDIDACIJSKIH IN VOLILNIH
KONFERENC ZVEZE KOMUNISTOV:

NALOGE ČLANOV ZK V SEDANJEM TRENUTKU

vso težo odgovornosti za njeno delo. Že začetek akcijske usmeritve za izvedbo kandidacijskih in volilnih konferenc pa je vsebinsko obogatila s številnimi stališči in sklepi 5. seje Centralnega komiteja ZKS, ki je v ospredje postavila tudi delegatski sistem, delo v zaostrenih pogojih gospodarjenja in dolžnost slehernega člana, da aktivno sodeluje povsod tam, kjer prihaja do kakršnihkoli negativnih pojavov.

Stališča in prizadevanja Zveze komunistov so jasna, vendar niso bila povsod dosledno izvajana. V samoupravni praksi se je vse prepogosto dogajalo, da je bilo "politično" delo premalo povezano z ostalimi nosilci odločanja. Dostikrat pa je bila uveljavljena praksa, da je prihajalo do odločanja v imenu baze. To pa je pomenilo ožjenje odločanja in tudi odgovornosti za sprejete odločitve, tako da so bile te čestokrat enostranske in so dopuščale tudi izgovor, češ, da so se samoupravljavci pač tako odločili. Toda to smo spoznali, in teh slabosti ne moremo prenašati naprej. Kajti nihče nima pravice delovati izven sistema samoupravljanja in za šablonske odločitve, ki niso stvarne, kriviti druge. Zaradi tega smo sedaj pred tistimi nalogami, ki morajo izhajati iz konkretne sredine. Analizirati moramo delo in medsebojno povezanost vseh dejavnikov v posamezni sredini, če

pomeni, da smo se skrivali za dvo-
ličnostjo in da je stihija našla pot
tudi tja, kjer jo nismo pričakovali.

Res je, da smo doumeli bistvo družbenoekonomskih odnosov, da smo z akcijami ob zaključnih računih začeli razmišljati drugače, res pa je tudi to, da nismo bili vedno dosledni. Ti pojavi pa ne bodo smeli biti prisotni v prihodnje, posebno še v letu 1980, in tudi ne v prihodnjem srednjeročnem obdobju, saj bi z ostajanjem na pol poti resnično lahko nekatere stvari ponovno pripeljali tako daleč, da bi jih morali urejati z administrativnimi ukrepi. Ali drugače povedano na stranski tir bi postavili samoupravne odnose in s tem zmanjšali vlogo vseh subjektivnih sil, ki delujejo v našem sistemu.

Volilne konference osnovnih organizacij ZK morajo zaradi tega predstavljati stvarni in dosledni obračun dela vseh članov, predvsem pa njihove odgovornosti na vseh področjih dela in družbenega življenja. Spoznati moramo, da je bolje odstranjevati posamezne negativne pojave tedaj ko nastanejo, ko se porajajo, kot pa da prepuščamo stvari drugim in da potem gasimo požare, ki bi jih sicer ne bi bilo potrebno.

Stališča in sklepe 5. seje Centralnega komiteja ZKS imamo, vendar bo njihovo uresničevanje odvisno od zavesti slehernega

DRUŽBA — VEČNA DOBROTNIČA

Smo v akciji podpisovanja samoupravnega sporazuma o ekonomskih stanarjih. Že skoraj pol leta razpravljamo o tem in ob akciji ugotavljamo tudi takšno ali drugačno aktivnost v družbenopolitičnih organizacijah, TOZD, krajevnih skupnostih, predvsem pa v hišni samoupravi. Res je, da smo do 2. novembra dosegli 36 odstotkov in da bomo kaj kmalu dosegli še enkrat tolikšni odstotek, vendar nas pri tem nekaj moti.

Tolikokrat govorimo o solidarnosti, brez katere si težko zamišljamo uresničevanje humanosti v naši družbi, a na žalost nekateri humanost razumejo tako kot nekaj samoumevnega, seveda takrat, ko družba — delavci — rešuje njihove probleme.

Domžalska družba je veliko problemov rešila s solidarnostnimi stanovanji, t.j. se pravi, da je precejšnje število občanov dobilo stanovanja ZASTONJ, ali drugače povedano: podarili smo jih tistim, ki smo jih hoteli iztrgati iz barak, vlažnih in neprimernih bivalnih prostorov. Danes živijo v modernih stanovanjih, v ulici Veljka Vlahovića številka 3, ven-

dar zbor stanovalcev teh „solidarnostnikov“ kategorično zavrača podpis samoupravnega sporazuma o ekonomskih stanarjih. Težko bi rekli, da niso poučeni, kaj pomeni ta stanarina, da niso prebrali tudi vsega o možnostih subvencioniranja — pomoči, ki jo je domžalska družba tudi v bodoče pripravljena nuditi, seveda pod določeni pogoji!

Vse bolj smo prepričani, da je bil njihov čut „solidarnosti“ prisoten samo takrat, ko so dobili ključke od stanovanj, ko so z denarjem delavcev prišli v sodobna stanovanja, da pa so pozabili na to, da stanovanje ni samo za nekaj let, ampak je tudi prostor, ki ga je potrebno obnavljati. Tako vse izgleda, da naši „solidarnostniki“ v ulici Veljka Vlahovića smatrajo, da niso dolžni sami ničesar dati za ohranitev stanovanj, ampak da je družba za njih postala večna „dobrotniča“, če ne rečemo po kmečko „molzna krava“. To pa ni solidarnost, temveč odnos, ki bi moral biti tuj družbeni stvarnosti!

Solidarnostnik

ZIVLJENJSKI JUBILEJ NARODNEGA HEROJA

Narodni heroj Franc Avbelj—Lojko je 27. oktobra praznoval 65—letnico rojstva. Ob tej priliki so mu čestitali predstavniki družbenopolitičnih organizacij, skuščine občine in izvršnega sveta.

Jubilantu je čestital predsednik Občinskega odbora ZZB NOV Alfonz Avbelj in med drugim dejal:

„Vsi te spoštujemo, ker te poznamo kot hrabrega borca — mitraljezca, komandanta, komunista, heroja in družbenopolitičnega delavca. Vedno si bil pošten, skromen, požrtvovalen in delaven, saj nisi odklonil ničesar, kar je bilo postavljeno pred tebe kot dolžnost, ki jo moraš opraviti.“

Vsa povojna leta si vestno zbiral gradivo, ki je zgodovinskega pomena ali pa ima muzejsko vrednost. Veliko si pripomogel k temu, da so izšli Pomniki revolucionarnega delavskega gibanja in narodnoosvobodilnega boja v domžalski občini. Poleg tega si veliko doprinesel tudi k temu, da naši otroci spoznavajo veličini našega NOB in revolucije, saj ni šole v občini, kjer ne bi pripovedoval bogatih spominov.

Veliko bi lahko govorili o tvojem delu, vendar je v misli, „da za komunista ni počitka,“ vse povedano.“

Čestitkam se pridružuje tudi uredništvo glasila z željo, da bi tudi v bodoče spremljal našo mladino na pohodnih enotah, deloval v borčevski organizaciji in za naše bralce pisal prenekateri doživljaj iz veličastnega boja za našo socialistično stvarnost.

Razgovor z glavnim urednikom Občinskega poročevalca Karlom Kušarjem

PROBLEMI FINANCIRANJA IN REDNEGA IZHAJANJA NISO MAJHNI

ZADNJIČ SMO VAM PREDSTAVILI ODGOVORNEGA UREDNIKA, TOKRAT PA VAM PREDSTAVLJAMO GLAVNEGA UREDNIKA – KARLA KUŠARJA. Z NJIM SMO SE POGOVARJALI O PRETEKLOSTI ČASOPISA (sam je urejal glasilo šest let in pol), MENILI SMO SE O AKTUALNIH DANŠNJIH PROBLEMIH. POSEBEJ SMO BRALCEM ŽELELI PREDSTAVITI PROBLEME OKROG FINANCIRANJA IN RAZDELJEVANJA NAŠEGA GLASILA. Tov. KUŠAR JE ZAČEL Z „ZGODOVINO“ NAŠEGA OBČINSKEGA POROČEVALCA. TOLE JE PAVEDAL:

Oblike financiranja glasila v začetku njegovega izhajanja t.j. novembra 1962, so bile dokaj različne. V prvih trenutkih so bila zagotovljena sredstva s strani proračuna občine, delovnih organizacij in takratnega Zavoda za gospodarsko propagando. Teh sredstev ni bilo veliko, saj je glasilo izhajalo v majhnih nakladah in so ga prejeli le naročniki in ostali zainteresirani v občini. Po ukinitvi Zavoda za gospodarsko propagando (leta 1971) je prevzela izdajanje glasila Delavska univerza in skušala zagotoviti tudi ostale vire financiranja in razširiti glasilo predvsem na vzhodna območja naše občine. Ta cilj je bil delno dosežen, saj je pred prehodom na to, da glasilo prejemajo vsa gospodinjstva v občini brezplačno, bilo le 4500 naročnikov, letna naročnina pa je znašala 5000 starih dinarjev. Tedaj je bilo mnogo problemov glede plačevanja, istočasno pa je stekla akcija za to, da bi le zagotovili stalne vire financiranja.

Celotna zadeva je dozorela šele leta 1976, ko je bil podpisan samoupravni sporazum za sofinanciranje glasila in katerega podpisniki so bile vse samoupravne interesne skupnosti, občinski odbor ZS Domžale, občinska konferenca SZDL, Sklad za dopolnilno izobraževanje delavcev pri zasebnih delodajalcih in proračun občine. Posebni del tega sporazuma pa določa, da delovne organizacije (po velikosti) plačujejo stroške čestitk štirikrat na leto ob različnih praznikih. Tako je bilo rešeno vprašanje financiranja in glasilo so začela prejemati vse gospodinjstva v občini brezplačno.

Glasilo je iz mesečnika postalo štirinajstnevnik. So se razširili tudi viri financiranja?

Viri financiranja se v bistvu niso razširili, saj se sredstva – razen občinskega proračuna – niso valorizirala, in so na ravni iz leta 1976, edino Kljub samoupravljalcev je v zadnjih dveh letih pristopil k sporazumu in daje del sredstev za glasilo. Viri financiranja so torej ostali isti, naklada se je povečala od prvotnih 9000 na 12000 izvodov, število strani se iz leta v leto povečuje, kakor tudi materialni stroški. V prvi vrsti je to papir, ki se je v zadnjih dveh letih podražil

za več kot 50 odstotkov. To pa povzroča stalne težave rednega pokrivanja stroškov in seveda tudi izhajanje samega glasila. Sedaj je predvidena akcija, da bi skušali sprejeti aneks k samoupravnemu sporazumu, s katerim bi valorizirali zneske, ki jih dajejo SIS, kakor tudi prispevke delovnih organizacij. Dejstvo namreč je, da moramo za leto 1980 za redno izhajanje glasila zagotoviti 1,4 milijona dinarjev.

Koliko nas stane ena številka glasila?

Če upoštevamo vse stroške, ki nastanejo za eno številko na 24 straneh, potem lahko dobimo povprečni znesek približno 70.000 dinarjev. Pri tem izračunu stane stran 0,29 dinarjev, kar je absolutno zelo nizka cena za eno stran glasila. Trditi smemo, da skorajda ni glasila, ki bi izhajalo (kar zadeva ceno 1 strani) po tako nizki ceni.

Velika postavka je poštnina, saj je v lanskem letu dosegla 180.000 dinarjev, letošnji stroški poštne pa bodo še večji, saj plačujemo za poštino več; omenim naj strošek za razpošiljanje ene številke. Strošek znaša od 13.000 – 15.000 dinarjev.

Pri tem ostaja odprto vprašanje honoriranja, o čemer bo še v letošnjem letu razpravljala Svet za informiranje in sprejel nov cenik.

In katere probleme pri urejanju glasila smatrate kot najbolj pereče?

Uredniški odbor se trudi, da bi skupaj z dopisniki čimbolj približal glasilo občanom, da bi bilo glasilo čimbolj aktualno in pri tem tudi uspeva. Postavlja pa se vprašanje, če glasilo resnično pride do občana. Lahko trdimo, da nastajajo veliki problemi pri distribuciji, predvsem na območju, ki ga pokriva pošta Domžale. To pa zaradi tega, ker je na tem območju preko 6000 gospodinjstev, ki pa glasila redno ne prejemajo. To sklepamo iz tega, ker imamo dosti pritožb s strani občanov in kar je še posebno zanimivo, pritožbe prihajajo v različnih mesecih iz različnih delov samih Domžal. Imam občutek, da kljub plačilu, ki je redno, nekateri delavci PTT smatrajo, da glasila ni potrebno raznašati, ker je zastoj, oziroma brezplačno.

Stroški PTT so sestavni del stroškov in jih potem plačamo vsi občani. Torej plačamo uslugo, kakršne potem ne dobimo. Čeprav smo se o tem že večkrat pogovarjali, se kljub obljubam stanje iz meseca v mesec ponavlja. Popolnoma drugače pa je na območjih ostalih pošt, kjer dobivajo občani glasilo takoj, ko je dostavljeno.

Kako sta si z odgovornim urednikom razdelila delo okrog „Občinskega poročevalca“?

Do začetka letošnjega leta je bil odgovorni urednik odgovoren za vse. To je zahtevalo ogromno dela in časa, saj urejanje in izhajanje zahtevata ne le oblikovanje člankov, ampak tudi veliko novinarskega dela. Sedaj se je stanje spremenilo na bolje, saj je odgovorni urednik Matjaž Brojan prevzel skrb za vsebinsko stran časopisa, glavni urednik pa je odgovoren za redno sestajanje uredniškega odbora, izhajanje glasila in za urejanje Uradnega vestnika. Poleg tega pa bo največji del odgovornosti materialno vprašanje in zagotavljanje sredstev za redno izhajanje. Kljub vsemu pa verjetno ne bo prevelikih problemov, saj se Svet za informiranje kot organ občinske konference SZDL zaveda, da je glasilo osnovni informator v delegatskem sistemu in da je kot tako nepogrešljivo, posebno še če se zavedamo, da je od informiranosti odvisno odločanje v vseh zadevah družbenega življenja.

Pobuda občinskega komiteja ZKS Domžale o združitvi komunalnih podjetij domžalske občine:

OBČANU SMO DOLŽNI ZAGOTOVITI KAKOVOSTNO USLUGO, KAKRŠNO PLAČA!

Na pobudo občinskega komiteja ZKS ter ob prisotnosti predstavnikov Izvršnega sveta občine Domžale so se v Domžalah sestali predstavniki treh delovnih organizacij, ki opravljajo komunalne storitve v občini. Problemi s področja te za občane zelo pomembne dejavnosti so se pojavljali že dalj časa, saj je bilo delo razdrobljeno ne le med komunalna podjetja, temveč tudi med krajevne skupnosti. Ta razdrobljenost in slabša organiziranost pa sta bili tudi vzrok stanja, ko občani niso dobili takih komunalnih uslug, kakršne bi želeli in kakršne so plačali, kot je poudaril sekretar občinskega komiteja ZKS Domžale tov. Mlakar. Tako stanje je seveda že dalj časa narekovalo novo organiziranost te dejavnosti – in sicer tako, ki bo občanom zagotovila kakovostne usluge tako pri oskrbi z vodo, kanalizaciji, odvozu smeti, javni razsvetljavi, oskrbi zelenic in drugem. Ker te urejenosti, ki bi to zagotavljala doslej ni bilo, je bila pobuda občinskega komiteja zelo umestna; to še tembolj, ker so v komunalnem podjetju Domžale že nekaj časa pripravljali novo samoupravno organiziranost.

Kot je bilo na sestanku s predstavniki komunalnih podjetij povedano, se ta podjetja ubadajo z velikimi problemi. Poleg razdrobljenosti, ki je bila tudi posledica postavljanja plotov med delovne organizacije z isto ali podobno vsebino dela, gre tu še za nekaj drugega, kar v komunalnih podjetjih postavlja na prvo mesto. V Domžalah in okolici obilo in mnogo grade. Dinamični sta tako zasebna kot blokovna gradnja, rastejo nova naselja in soseske, občina se s hitrimi koraki razvija tudi komunalno. Seveda pa se ob tem z vsakim dnem postavlja pred komunalna podjetja nove in nove naloge, ki jih očitno ne zmorejo v celoti opraviti. Nihče jim namreč

ne priskoči na pomoč, da bi s svojo razširjeno reprodukcijo lahko spremljali dinamični razvoj občine.

Na sestanku, kjer se je izkristalizirala nujnost po novi organiziranosti, so osnovali skupno komisijo. Vanjo so določili poleg predstavnikov Komunalnega podjetja Domžale ter mengeških komunalnega gospodarstva in HIDROMETALA tudi predstavnike Samoupravno komunalne interesne skupnosti in samoupravne stanovanjske skupnosti tudi predstavnika upravnega organa. To pa bo tudi zagotovilo, da bodo občani domžalske občine s komunalnimi uslugami poslej bolj zadovoljni.

Bili smo med delavci v delovnih organizacijah:

LAHKO BI NAPRAVILI TUDI VEČ...

POGOVORI O STORILNOSTI, NAGRAJEVANJU PO DELU ITD. . . .

Odpravili smo se v tri domžalske delovne organizacije: Mlinostroj, Toko in Univerzale, ter delavce povprašali o storilnosti, o nagrajevanju in možnostih za večjo storilnost. Ali delajo dovolj? Kaj pa vodilni? Bi z boljšim nagrajevanjem lahko naredili še več? Tole so nam povedali:

Alojz Bizilj, delavec v Mlinostroju:

Moje delo je merjeno po urah, povem pa, da bi lahko naredil še več kot sedaj. S sistemom nagrajevanja sem zadovoljen. Mislim, da ne sme biti nihče plačan po funkcijah, pač pa po tem, koliko naredi. Kako delamo pri nas? Jaz mislim, da če en dan zabušavamo, pa delamo naslednji dan toliko bolj. Narejeno mora biti! Skrite rezerve za večjo storilnost vidim v boljšem odnosu do dela: tako v delavnicah, kot v pisarnah. Ker je po moje zdaj sistem nagrajevanja res dobro urejen, menim, da bi morali delati tudi bolje in zlasti več.

Ivan Majdič, orodjar v Mlinostroju:

Moje delo je merjeno po urah in ne po količini. Težko je narediti še kaj več. Tu v Mlinostroju je orodjar tako rekoč univerzalen — vedno in povsod ima dovolj dela. Če bi morda delal le kot orodjar, bi lahko naredil

več. Uvedli smo nov sistem nagrajevanja in videli bomo, kako bomo zadovoljni z njim. Funkcionar ima po moje še več dela, sestankov, če pa na delovnem mestu ne naredi toliko, je to zato, ker ima drugega dela preveč. V naši tovarni se ne zabušava! V delavnicah delajo ključavničarji na normo, ki jih obremeni skoraj do konca. Skrite rezerve za večjo storilnost pa so v izboljšanih pogojih dela v večjih prostorih, boljših strojih. Tako imamo v planu tudi novo halo. Se to: šefi bi lahko malo bolje opravljali svoje delo bolje bi morali delo organizirati.

Tone Orehek, obratovni električar v Mlinostroju:

Delam na režiji in ne na normo. Moje delo je tako vzdrževanje kot montaža. Mislim, da bi se iz 8 delovnih ur dalo še več iztisniti. Tu bi bila važna zlasti stimulacija. Pripravljamo nov pravilnik o nagrajevanju, ker stari ni bil dober. Mislim, da pri nas ni nihče plačan po funkciji, da smo vsi po delu. Dela se dovolj, saj je norma visoka. Storilnost bi se povečala z boljšo organizacijo dela, ki bi pripravila delo vsakomur, ne pa da morajo mnogi iskati delo sami. Tudi mojstri bi lahko bolje pritisnili delavce, da bi več delali. Velikokrat je opaziti v teh odnosih tudi familiarnost.

Francka Habjan, delavka v Toku:

Delam na normo, ki je zelo izčrpljujoča. Treba se je pošteno truditi, da jo dosežemo. Sistem nagrajevanja je kar pravičen. Zaslužim 4500 na mesec. Za to, da čim več naredim, je zlasti potrebno, da je delo dobro razporejeno. Nisem nikoli pod normo, a krepko moram delati za to, celo kako uro potegniti.

Mislim, da so nekateri plačani tudi po funkcijah. Delo je pri nas dobro organizirano, saj šefi ne postopajo. Občutek pa imam, da zabušavajo zlasti mladi, ki delajo na režiji. Rezerve so v tem, da je delo vedno zares dobro organizirano. Zase vem, da bi kaj več kot sedaj, težko naredila. V sistemu nagrajevanja me moti to, da enako zaslužimo mi, ki smo že 30 let zaposleni in tisti, ki so leto ali dve.

Simon Jenc, kvalificirani delavec v Mlinostroju:

Delam na normo, s boljšim nagrajevanjem pa bi lahko naredil še več kot sedaj. Sistem nagrajevanja je v redu, saj bodo šle točke gor. Mislim, da ni nihče plačan po funkcijah. Tudi zabušava se. A če se dela, se dela pošteno. Mislim, da mojstri delajo dovolj. Rezerve za večjo storilnost so boljši stroji, organizacija pa je že zdaj zadovoljiva, saj je dela vedno dovolj.

Majda Pestotnik, delavka — šivilja v Toku:

Delam na normo in bi težko še kaj več naredila. Včasih je celo delo, ko norme ne dosežem. V sistemu nagrajevanja me moti, da smo delavci vedno nekje spodaj. Mislim, da bi tisti na funkcijah, morali biti ustrezno plačani. Sicer pa se v naši

tovarni, razen morda na režiji, ne zabušava. Šefi dobro organizirajo delo, celo če zmanjka materiala, že kako uredijo, da ne gremo na dopust. Skrite rezerve za višjo storilnost vidim predvsem v boljšem sistemu nagrajevanja.

Štefan Gjergjek, šivalec na peranovi v Toku:

Norma, na katero delam, je tako visoka, da moram hitro delati. S sistemom nagrajevanja še nisem povsem zadovoljen, ker delo še ni dovolj vrednoteno. Mislim da nihče ne zabušava, saj sicer bi se ne naredilo nič. Šefi sicer dobro organizirajo delo, imajo pa tudi napake. Predvsem bi morali bolje organizirati celotno proizvodnjo, da ne bi vsak dan menjali dela. Sicer pa, da le ne bo slabše.

Branka Posavec, delavka v Toku:

Težko bi naredila še kaj več, kot zapoveduje norma. Ze tako je visoka. Mislim, da smo z novim sistemom nagrajevanja tu še kar zadovoljni. Kako delamo? Nekje sredi — ne zabušava se, garamo pa tudi ne. S šefi sem zadovoljna. Mislim, da rezerve za večjo storilnost so, a ne vem kje. Če bi morda več zaslužila, bi še več naredila. A zelo težko kaj bistveno več, ker je že norma visoka.

(Nadaljevanje na 4. strani)

LAHKO BI NAPRAVILI TUDI VEČ ...

(Nadaljevanje s 3. strani)

OD ni v razmerju s tem, kolikor naredim. O boljše plačanih funkcijarjih se govori, a težko je kaj trditi. Mislim, da nekdo, ki ima funkcijo, lahko tudi zasluži nekoliko več. V mojem obratu se ne zabušava, šefi pa delo dobro organizirajo. Povečana storilnost ni več odvisna od delavcev, le še od boljšega tehnološkega postopka morda. Tudi z boljšim nagrajevanjem bi le težko iz 8 ur iztisnili kaj več, kot sedaj.

Vera Antonin, delavka za tlačno žago v Univerzale:

Norma, na katero delam, je dosegljiva, vendar pa bi težko naredila še kaj več, saj bi bila večja hitrost pri delu z žago nevarna. Zaslužila pa bi rada še več. Če ima nekdo funkcijo, mislim, da lahko zasluži več, saj to pomeni dodatne dolžnosti. Z organizatorji dela sem zadovoljna, nerodno je le, kadar zmanjka materiala. V tovarni se povsod dela dovolj, tudi v pisarnah. Storilnost bomo povečali, če bo vedno dovolj dela, morda tudi z večjo naklado. Pa tudi stroje moramo stalno prenavljati.

Vera Dermal, pripravljalka delovnih nalogov v Univerzale:

Delam na skupno normo. Nimamo izrazitih težav, ker smo vse pridne, da je le delo pravočasno pripravljano. Mislim, da bi kaj več sploh težko naredile, no, 10 % ponavadi presežemo normo. Vsak pač naredi kolikor more. Vsi pa bi radi zaslužili še več. S sistemom nagrajevanja smo v glavnem zadovoljni. Po funkcijah plačanih pri nas ni. Če greš na sestanek, moraš pa po

vrnitvi bolj prijeti za delo. Nasploh mislim da kar dobro delamo. Tudi s šefi smo zadovoljne. Storilnost bi povečali le z urejeno dobavo surovin, tu se velikokrat zatakne.

Marija Suhorepec, delavka v Univerzale:

Norma je dosegljiva, vendar bi kaj dosti več težko naredili, saj prevečkrat menjavamo izdelke. Mislim, da na splošno dosti delamo. V pisarni pa jih je najbrž toliko, kot jih potrebujemo. Težave pri delu nastanejo, če kaj zmešamo, naredimo narobe in če zmanjka materiala. Me, ki delamo za šivalnimi stroji bi tudi z kakšnim izpolnjenim pogojem, na primer boljšo plačo, težko naredile več.

Ljuba Prelovšek, šivilja v Univerzale:

Norma je tako visoka, da moramo hiteti. Odvisno pa je tudi od izdelka. Morda bi z boljšim nagrajevanjem iztisnili še kaj, a najbrž težko. Sistem nagrajevanja je pravičen, še nisem opazila napak. V naši tovarni se ogromno dela; moti me le nedelavna mladinska organizacija. Sestankov sploh nimamo.

ČE BI IMELA VELIKO DENARJA

Ta želja je zakoreninjena v vsakem izmed nas. Vse nas žene sla po denarju. Denar, denar sveta vladar. Pregovor, ki je marsikdaj resničen. Kaj pa bi storila, če bi imela veliko denarja? Saj, res, kaj? Saj mi ničesar ne primanjkuje. Hrano imam, obleko, toplo stanovanje in še marsikaj. Kaj pa si več še želim? Res je že, da meni ničesar ne manjka, mnogo pa jih je, ki nimajo niti hrane, kaj šele, da bi imeli kaj drugega.

Vsem tem, ki jih je preveč na tem civiliziranem svetu in nimajo ničesar, ko jih vsak dan mnogo umre zaradi lakote, bi poslala hrano, obleko, odeje, knjige, igrače ... Vsi ljudje na svetu bi bili tako siti. A mi, ki smo človeški in humani ljudje, porabimo mnogo denarja za najmodernejša orožja, medtem ko ljudje umirajo. S tem denarjem pa bi lahko vse nasitili. Zato se Jugoslavija s tovarišem Titom na čelu bori za mir. Z ranimi zbiralnimi akcijami in podobno, kljub temu da nimamo veliko denarja, pomagamo sovrstnikom.

Torej, če bi imela jaz veliko denarja, ne bi bil nihče na svetu lačen, nihče ne bi več umrl od lakote. Če se vsi združimo v boju proti lakoti in pomanjkanju, bomo zagotovo zmagali. To si pa želimo, mar ne?

Vanda Klopčič, 7.b
OŠ Šlandrove brigade

ČE BI IMEL VELIKO DENARJA

Če bi imel veliko denarja, ne bi vsega zapravil, kakor to delajo nekateri. Ne bi si nakupil igrač ali sladkarij ... Denar bi namenil revnim, pa ne samo v naši državi, ampak tudi drugod.

Imeti veliko denarja, to je želja prenekaterega človeka na našem planetu. Priznam, da bi tudi sam hotel imeti veliko denarja, vendar pa bi ga uporabil v koristne namene. Otroci v Zambiji, Mozambiku ali na Tajskem. Ti otroci rabijo denar, pa vendar jim ga nihče ne podari. Namesto tega pa preveč denarja porabijo pri izdelovanju orožja. Take države so ZDA, SZ, ZRN ...

Če bi imel veliko denarja, bi pomagal nepismenim, da bi se naučili brati in pisati. Na svetu je malo takih ljudi, ki hočejo pomagati drugim. Večina ljudi skrbi le za to, da bi sami najbolje živeli. Drugi pa jih sploh ne zanimajo. Mislijo si: "Bodo že sami poskrbeli zase!" Vendar pa ne morejo storiti brez denarja nič.

Vendar, če bi imel veliko denarja, bi ga vseeno nekaj prihranil zase. Kupil bi si najpotrebnejše reči, mogoče bi odšel tudi na kakšno potovanje, da bi se seznanil z otroki drugih ljudstev. Z njimi bi navezal prijateljske stike, ter jim tudi pomagal, če bi bili v stiski.

Vendar pa je moja poglavitna misel, da če bi imel veliko denarja, bi pomagal drugim, revnejšim ljudem.

Martin Hribar, 6.b
OŠ Josip Broz Tito

Joži Močnik, delavka v Toku:

Jaz bi zelo težko naredila več, moja norma je komaj dosegljiva. Za sistem nagrajevanja pa mislim, da naj bolje nagradi tistega, ki si prizadeva in ga delo zanima. Lahko bi upoštevali tudi kvaliteto dela in ne le količino. Pri nas le redki zabušavajo, saj se tistemu, ki ne dela dovolj na normiranem mestu, pozna pri plači. Šefi so pravični in dobri organizatorji. Storilnost bi zlasti lahko izboljšali z nagrajevanjem. Kdor ni primerno nagrajen, ni preveč prizadeven. Je že tako, da vse gledamo skozi denar.

Štefka Vilar, delavka v Toku:

Norma, na katero delam, je težko dosegljiva. Mislim, da moj

Nalogi spadata k članku Mladi varčevalci na 15. strani.

Po dolgih letih urejeno vprašanje lastništva:

GRAD KRUMPERK OBNOVLJEN — ŽE KMALU?

Prav gotov je znano vsem občanom, da smo se v občini že dolga leta pogovarjali o tem, da bi kupili grad ter ga zaščitili pred propadanjem. Te pogovore so predstavniki kulturne skupnosti Domžale in Skupščine občine Domžale konkretizirali, tako da je pred dnevi že prišlo do podpisa pogodbe o prenosu gradu ter bližnjih zemljišč na Skupščino občine Domžale. Dosedanji lastnik — (JLA) je grad z zemljišči prodal Skupščini občine, tako da so danes podani vsi pogoji za to, da se obnova gradu prične.

Grad Krumperk je doslej razpadal. Odslej ne bo več . . .

Grad Krumperk s pripadajočimi objekti je danes precej zapuščen in zanemarjen, kar je posledica dejstva, da od leta 1953 dalje, ko je JLA prenehala uporabljati grad kot vojno okrevališče, grad ni imel gospodarja in ni nihče skrbel za vzdrževalna dela. To trditev nam lepo ilustrira primerjava fotograf-skih posnetkov zunanje fasade gradu iz leta 1934 v primerjavi s posnetki iz leta 1979, ki nazorno kaže hitro propadanje tega lepega objekta, ki je kategoriziran kot spomenik I. reda.

Po letu 1953, ko so pripadniki JLA zapustili grad, so se vanj začeli samovoljno vseljevati stanovalci, kljub temu, da je grad iz sanitarno zdravstvenih razlogov povsem neprimeren za bivanje. Trenutno je v gradu naseljenih 32 občanov, ki zasedajo 17 prostorov od skupno petintridesetih. V letu 1976 je skupščina občine Domžale opremila 4 prostore, v katerih so danes zgodovinski arhiv in del arhiva skupščine občine Domžale. V naslednjih treh urejenih prostorih se nahaja slavninarski muzej, ki ga je opremil Muzej Kamnik in prikazuje razvoj slavninarske obrti in razvoj industrije na domžalskem območju. Trenutno je v gradu prostih 9 prostorov v pritličju in nadstropju.

Da bi lahko pričeli s popolno adaptacijo oziroma preureditvijo gradu je bil najprej ustanovljen iniciativni odbor. Rezultat njego-

vega dela pa je tudi že konkretiziran v programu, ki opredeljuje namembnost in organizacijo dejavnosti v gradu po obnovitvi. Ob tem je stekla tudi že konkretna akcija, da se najprej prepreči propadanje gradu. Tako bodo že v bližnji prihodnosti zamenjali strešno kritino. Ob lastnih sredstvih bo določen del denarja prispevala tudi republiška kulturna skupnost, saj so načrti za popravilo ostrejša že pripravljene. V biltenu, ki so ga na Skupščini občine že izdali ter v brošuri, ki pa jo še pripravljajo, želijo delovnim ljudem in občanom prikazati program in nakazati razvoj kulturno — rekreacijskih dejavnosti na Krumperku.

Ob tem ko se je kot začetek uresničevanja tega programa v okviru Kulturno — rekreacijskega centra Krumperk že razvila konjereja, bo druge dejavnosti šele treba vzpostaviti.

Ob konjereji ter ob drugih športno — rekreacijskih dejavnostih in objektih bodo v gradu zagotovili prostore za stalno zgodovinsko muzejsko zbirko, omogočili likovno galerijske dejavnosti, glasbeno — koncertne pogoje, ter uredili poročno dvorano. Vse to je uresničljivo tembolj, ker je v okolici Krumperka že kakovosten gostinski lokal v Jamarskem domu, v okolici pa je cela vrsta speleoloških, prirodoslovnih ter zgodovinskih zanimivosti, ki bodo ob dograditvi centra pritegnile v te kraje gotovo mnogo obiskovalcev.

OB DNEVU MRTVIH:

SO KRIZANTEME VSE?

Dan mrtvih je mimo. Za eno leto! In za eno leto, kot se to dogaja, je mimo tudi naša skrb za urejenost groba, je mimo tudi spomin na mrtve. Ali res?

Že dolga leta prvi november dan, ko se spominjamo vseh mrtvih. Že dolgo in marsikje pa je to tudi žal edini dan, ko se spomnimo mrtvih. Tega edinega dne v letu — kot da bi se želeli odkupiti pred umrlim sorodnikom, znancem, prijateljem, pred sosedi — predvsem pa kot bi se želeli pred samim sabo. In da bi se odkupili, smo pripravljene tega dne dodobra odpreti denarnice, pripravljene smo se podati v nekakšno tekmovanje, kdo bo dragoce-neje opremil grob, kdo bo kupil bolj košate krizanteme.

To upanje, da bo s tem dejanjem, z nakupom nekaj krizantem opravljen za eno leto naš dolg do umrlih, da bo naš obraz pred drugimi zaradi tega dejstva čist — je jalovo upanje.

Neokusna tekmovanja, ki smo jim priča tudi v našem kraju, so prej dokaz naše nemoči, da bi človečnost, spoštovanje do umrlega pokazali na drugačen način — so dokaz, da ne mislimo na tiste, ki naj bi jim na prvo novembersko jutro nesli košaro krizantem in prižgali svečo, pač pa da mislimo predvsem nase, da je na nek način tako ravnanje dokaz naše sebičnosti.

Nikakor ne gre takega ravnanja posploševati na vse ali na večino, res pa je, da je tega precej. V besedah, ko iz leta v leto to početje opazujemo, sicer še povemo, da to ni prav, pa žal tudi nas potegne vrtinec vsakodnevnega življenja v svoj tok, da tudi mi čez leto pozabljamo na to, da smo mrtvim dolžni spomina tudi čez leto.

Ker pa smo tudi mi zajeti v naravno pravično zakonitost, ki se ji reče minevanje, bo v tem vrtincu vsakodnevnosti slejkoprej enemu za drugim ugasnilo življenje in bivanjska pravica.

Ta hip se bodo tudi naši zanamci in sorodniki vključili v že znani krogotok ravnanj in le prvonovemberskega spoštovanja. Naše bivanje, življenjske uspehe in neuspehe bo prekril prah pozabe, ki ga bodo z našega spomina otrli le enkrat na leto. Pa ne zaradi nas — kot smo ga enkrat samkrat na leto otirali mi — otrli ga bodo v prvi vrsti — zaradi sebe.

Srečo imamo, da še živimo, da imamo čas predru-gačiti naša ravnanja. Mladi in vsi, ki prihajajo se uče: jih bomo vsaj v prihodnje znali naučiti drugačnega odnosa do vseh, ki jih danes ni več med nami?

Matjaž Brojan

Nov Napredkov gostinski lokal:

POHVALA ZA IZBRANO IME . . . S KAPLJO GREKOB

V centru Domžal domžalski Napredek renovira svoj lokal (medtem ga je že odprl), ki smo ga poznali pod imenom KAVARNA. Na ta lokal smo občani — tako kot gledamo na celotni "Napredek" — gledali kritično in mu nismo uveljavili ugleda oziroma renomeja, ki ga naj tak lokal uživa.

Pa ne gre za to, da bodo ugled ali neugled temu lokalu krojili občani sami tudi vnaprej. Gre za nekaj drugega: Gre za pohvalo, ki jo naš Napredek tako redko, tako redko prejema za svoje delo (preskrbo občanov). To pohvalo pa smo Napredku dolžni za izbor imena novemu lokalu. Odločili so se za lepo slovensko ime "ČEŠMINOV HRAM".

Stari Domžalčani vedo povedati, da so severovzhodno področje Domžal imenovali včasih „Češminovkonc“ in lahko smo veseli, da je po češminovem koncu dobil ime tudi ta lokal.

Ob vseh "snack", "aperitiv", "whisky" in drugih barjih — buffetih ter drugih gostinskih domislicah — je Češminov hram prava osvežitve, za katero smo Napredku pravzaprav lahko le hvaležni.

. . . in tudi bili smo vse dotlej, dokler nismo zraven "Češminovega Hrama" prebrali tudi "BISTRO" . . .

IZ NAŠIH KRAJEVNIH SKUPNOSTI — IZ NAŠ

HIMALAJSKI VEČER V MENGŠU

TUDI OBČANI DOMŽALSKE OBČINE NA GORI SVETA

Ob sedmih zvečer smo v torek, 18. septembra, doživeli v Mengšu pravi himalajski večer. O himalajski odpravi in o svojih občutkih v njej in ob vzponu na najvišjo goro sveta je pripovedoval Stane Belak-Šrauf. Da je bilo predavanje nazornejše, je hkrati pokazal veliko število diapozitivov, ki so nas popeljali v daljne dežele in na koncu na vrh Everesta.

Himalajska odprava je štela 25 članov, pozneje pa se jih je priključilo še pet. Predavanje se je začelo z diapozitivi o Nepalski državi, kraju, kjer so štartali na goro sveta. Stane Belak nam je na kratko predstavil nekaj značilnosti, od ljudi, vere do različnih rož. Zelo zanimivo je na primer, da imajo v Nepal kar 150 dni praznikov, prebivalstvo pa sestavljajo različna plemena, med katerimi so najbolj poznane Šerpe, ki živijo v glavnem od tega, da pomagajo himalajskim odpravam. Jugoslovanska alpinistična himalajska odprava (JAHO 79) je imela s sabo okrog 8 ton hrane in 10 ton ostalega materiala, kar jim je pomagalo prenesti 700 nosačev. O Nepal je zanimivo tudi to, da je sestavljen iz 32 milijonov teras, kjer pridelujejo krompir, riž ipd., tako da prideta po dve terasi na enega prebivalca.

S sliko in besedo smo se ustavili s pogumnimi alpinisti na majhnem letališču, kamor so s pomočjo letala spravili del opreme. Vodja odprave Tone Škarja se je dobro znašel in si je pomagal s helikopterjem, sicer bi bila odprava zaradi drugih ovir v zaostanku. Sprehodili smo se po samostanu in se srečali z obredi tega preprostega ljudstva, ki se sicer poizkuša ukvarjati s turizmom, vendar so hoteli bolj podobni kamnitim zemljankam kot čemu drugemu. Mimo boga Bude, ki je imel osem življenj, se seveda tudi ne da, pa tudi sicer so Šerpe prepričane v uspeh odprave samo, če odprava žrtvuje dovolj denarja.

Ob sliki smo potem podoživljali z živo Belakovo besedo vzpon na Everest, od baznega taborišča do vmesnih petih taborov, ki so bili dobesedno vkopani v sneg. S svojo žičnico, ki so jo napravili iz vrvi, so potegnili v višino šest ton materiala. Stane Belak nam je pripovedoval o težavah s privajanjem, o kisikovih bombah, ki so nujne, a so pri dvojici odpovedale, najzanimivejši pa je bil zadnji naskok na goro sveta. 13. maja sta ga dosegla dvojica Zaplotnik-Štrempej. Ko so ostali zvedeli, so jokali od sreče. In potem še dve dvojici, v drugi je bil s Stipetom Božičem tudi Stane Belak-Šrauf. Njun vzpon in spust je trajal 18 ur, poleg tega pa ju je oviralo, posebno v drugem delu, zelo slabo vreme. Na gori je bilo -45°C, divjal pa je vihar s 150 km/h. Kljub velikemu alpinističnemu znanju je bilo potrebno ogrom-

no moči in spretnosti, da sta se sploh lahko vrnila.

Ko se je na platnu pokazal Stane Belak-Šrauf na vrhu gore, so v mengeški dvorani burno zaploskali. Večer je doživel svoj vrhunec. Kar verjeti nismo mogli, da imamo pred sabo v resnici živega človeka, ki je kot član JAHO v resnici dosegel najvišji vrh sveta po eni najtežjih, po novi, jugoslovanski smeri.

Dvorana je bila skoraj polna, toda vseeno se mi zdi, da je vsako, kogar le malo zanimajo planine, zamudil prijetno doživetje. Človeku se zdi kar nenavadno, da je tako na svetu, da pomeni slab nogometaš več kot ljudje, ki so dosegli takšen uspeh. V tem podvigu ni nobene lažne hvale; gore so neizprosne. Slabega zavrnejo, ostanejo le najmočnejši. Naši himalajski fantje so prav gotovo med njimi, Stane Belak-Šrauf pa je eden tistih, ki je premagal vrh sveta in sebe zraven.

Seveda bom šel še kam predavati, se je zasmel ob koncu predavanja, samo če me bodo povabili. Kar preveč skromnosti zveni iz njegovih besed, če samo za hip pomislimo, koliko naporov in odpovedi je potrebno za takšen podvig, ki veliko pomeni za vse nas.

I. Sivec

KOMEMORACIJI V MENGŠU IN NA LOKI

Ob Dnevu mrtvih sta bili v mengeški KS dve žalni svečanosti; v Mengšu ob spomeniku talcem in na Loki ob spomeniku NOB.

V Mengeški komemoraciji je sodelovala mengeška godba. Mešani pevski zbor je zapel pod vodstvom Tomaža Habeta, recitatorja Svobode Mengeš sta bila Minka Žun in Jože Gogola, spomina na padle pa je obudil sekretar ZZB Ljubomir Maligoj. Posebej je poudaril zgodovinsko odločitev CK KPJ, da je šel v borbo proti okupatorju. Tudi talci, ustreljeni v Mengšu in drugi borci so dali za našo svobodo največ, kar so mogli — življenje. Naši očete in matere, sestre in bratje nas niso razočarali, ko je šlo za goli obstoj. Te žrtve moramo toliko bolj ceniti, saj ne bi

bilo današnjega napredka, če ne bi imeli pogumnih junakov, ki se niso ustavljali ob nobeni prepreki. Posebno pozornost so pripravili komemoraciji tudi na Loki. Zato so poskrbeli mladinci sami. Poleg recitacij in mengeške godbe je predsednica mladinskega aktiva Loka Nika Horvat z občutkom obudila spomin na padle borce. Poudarila je, da se mladi zavedajo, da simboli preteklosti predstavljajo temelje naše današnje samoupravne družbe, to so simboli tovarištva, samoodrekanja, žrtvovanja. Večkrat se spomnimo na vse tiste, ki niso dosegli svobode, saj jim dolgujemo najglobljo ljubezen in spoštovanje. Glavno misel mladincev pa je dopolnil še predsednik ZZB

Loka Feliks Pogačar, ki je v svojem govoru poudaril, da družba pričakuje od vseh mladih, da se spoznajo z veličino naše revolucionarne preteklosti ter da se ob vsakem koraku spominjajo na žrtve, ki so bile potrebne za današnjo svobodo. Le ob pravem odnosu do junakov revolucije bo mlada generacija sposobna — če bi bilo potrebno — braniti domovino. Mladi morajo imeti stalno pred očmi revolucionarni polet, domoljubje in pripravljenost premagovanja vseh naporov, tako kot so vse to imeli borci NOB, čeprav jih veliko ni dočakalo sadov revolucije. Spomin nanje mora biti prav zato še svetlejši in lepši.

Ivan SIVEC

KDAJ MENGEŠKI ŠPORTNI PARK?

Vsi tisti, ki vas zanese pot na Gobavico, se verjetno sprašujete, kdaj bo urejen mengeški športni park, ki je bil imenovan letos ob krajevnem prazniku. Kot kaže, so se začela dela bistveno premikati. 23. oktobra je KK SZDL glede tega sklical sestanek, na katerem so bili vsi predsedniki društev mengeške KS in gosta Občinske KTS Domžale. Predsednik KK SZDL Mengeš, tov. Slavko Pišek, je prisetno seznanil z načrti in predlogom investicij.

Svet KS Mengeš je Biroju 71 naročil lokacijsko dokumentacijo, ki je že izdelana. Športni park "8. julij" bo obsegal nogometno igrišče z atletsko stezo in lahkoatletskimi napravami, dvojce kombiniranih igrišč (za rokomet, košarko in odbojko), dvojce teniških in badmintonskih igrišč, štiri balinišča in dvojce pomožnih igrišč za treninge. V celotni lokacijski dokumentaciji pa so predvideni tudi zidani pomožni objekti, ki pa jih zaenkrat ne bodo zgradili, saj je v Mengšu postavljen v ta namen dom TVD Partizan. Iz celotne zamisli je črtan tudi pokriti plavalni bazen, ki ne bi bil rentabilen, saj ni niti tisti pri

Sternu, čeprav ima večje zaledje.

Zaenkrat je pripravljeno nogometno igrišče. Ostale objekte pa je potrebno še zgraditi. Lahkoatletska steza bo peščena, pod njo pa je treba položiti kanalizacijo in urediti odvodnjavanje. Kombinirani igrišči bosta asfaltirani. Teniški in badmintonski igrišči ter balinišča bodo tudi peščena, pomožna igrišča pa bodo travnata.

Treba bo torej vsa igrišča odvodnjavati, pripeljati bo potrebno tudi vodo za zalivanje in močnejše igrišče ter igrišča osvetliti. Celotna investicija bo stala nekaj čez 400 starih milijonov, od katerih bi največ prispevala KS Mengeš, delovne organizacije SKS, TTKS in OŠ Matija Blejca-Matevža. Športni park "8. julij" naj bi bil dan v uporabo ob 29. novembru prihodnjega leta. Predsedniki DS DO oz. sindikalnih organizacij so na sestanku v Jablah, 24.10. z odobravanjem sprejeli načrt ter ga podprli, da ga bodo DO tudi finančno izpeljale. Krajan KS Mengeš in delavci mengeških DO s tega področja bi tako pridobili pomemben objekt za rekreacijo in sprostitev ter za nabiranje novih, moči po napornem delu.

Ivan SIVEC

OBNOVLJENA CESTA SKOZI MENGEŠ

Krajani Mengša, pa tudi vsi tisti, ki so se vozili skozi Mengeš, so že dlje časa zmajevali z glavo zaradi ceste. Posebno velike luknje so se pokazale po minuli zimi. Le za silo so jih zopet "zaflikali", vožnja po njej pa je bila vseeno še vedno neprimerna. Na številni pritisk krajanov na zborih KS, oziroma same Krajevne skupnosti, so se končno začela obnovitvena dela, ki jih izvaja Cestno podjetje Ljubljana. Ker je cesta republiškega pomena, bo dela plačala Republiška skupnost za ceste SRS, stala pa bodo skupno okrog 10 milijonov dinarjev. Letos bo narejena dobra polovica dela — od Šunkarja do kranjskega oz. kamniškega mostu.

Velike težave pa so nastale z obvozom, saj je Viator menda želel preusmeriti vse avtobuse na Jarše, kar pomeni, da bi bila spodnji del Mengša in Loka odrezana od avtobusnih zvez. KS Mengeš se je posebno prizadevala, da ji je uspelo speljati avtobuse po obvozu po Zavrteh. Prebivalci tega območja

so to krepko občutili, saj so požirali več tednov prah in prenašali hrup ter bili stalno izpostavljeni nevarnosti. Seveda bi bil obvoz znosna varianta, če bi ga uporabljali samo tisti, ki jim je bil namenjen. Toda šoferji večjih in manjših tovornjakov so si sami prilastili pravico do tega obvoza, delavci milice pa niso posredovali, čeprav bi imeli dosti dela s predrzneži. Večkrat je prišlo do pravih zagozditev.

Tokrat so na cesti odstranili ves asfalt in zamenjali tampon, ponekod tudi več kot 40 cm debelo plast. Zaenkrat je položen le grobi asfalt, spomladi pa bodo položili še finega.

Seveda pa s to obnovitvijo težav s cesto skozi Mengeš še ne bo konec. Nujno bi bilo potrebno, kot pravi predsednik sveta KS Kostja Modec in tajnik KS Mengeš tovariš Merčun, v naslednjem obdobju urediti avtobusna postajališča, dvoje semaforiziranih križišč (vsako bi menda stalo 10 milijonov dinarjev), v načrtu pa je tudi obvoznica. Zgradili naj bi jo v srednjeročnem planu 1980–1985, saj je zdajšnji promet skozi Mengeš zelo gost in močno ogroža varnost krajanov, zlasti najmlajših.

Predstavniki Krajevne skupnosti Vir skupaj z gosti . .

misli in izkušnje, ker so različni tudi materialni viri in organiziranost obeh krajevnih skupnosti. V Belišču ljudi povezuje ena družbenopolitična skupnost in vsi delovni ljudje v istem Kombinat z združujejo svoje delo. V krajevni skupnosti Toma Brejca Vir pa je povezanih več krajev in na njenem območju je več delovnih organizacij z zelo različno proizvodnjo.

Kljub tej razliki pa je vloga krajevnih skupnosti v pobratenih republikah enaka, zato smo bili obiska naših pobratimov res veseli.

TOSAMA, Papirnica in Oljarna so veliko pripomogle, da je bil obisk prijeten in uspešen. Zato se tem delovnim organizacijam krajevna skupnost Toma Brejca Vir iskreno zahvaljuje.

Z.

Delo na cesti v Mengšu

USPELA UPRIZORITEV GOGOLJEVE ŽENITVE

V okviru prireditev ob 30-letnici delovanja je Kulturno društvo Miran Jarc Škocjan v letnem gledališču na Studencu nad vse uspešno uprizorilo komedijo Ženitev Nikolaja Vasiljeviča Gogolja.

Vloge so tolmačili: Stane Maselj, Rajko Majdič, Franci Prenar, Vinko Kopic, Lojze Stražar, Vinko Stražar, Jože Prašnikar, Marta Majdič, Petrinja Marn, Ivanka Mlakar in Milenca Kovač. Predvsem je pohvaliti nepozabni vlogi Staneta Maslja in Marte Majdičeve.

Teža režije je bila na ramah neumornega predsednika društva Lojzeta Stražarja, ki se je uspešno predstavil tudi kot igralec. Tudi scena je bila po njegovi zamisli. Za masko je poskrbel Anton Žejn iz Ljubljane, ki je to delo dolga leta do upokojitve uspešno opravljal tudi v Ljubljanski drami in operi ter številnih dramskih skupinah. Šepetalka je bila Marija Kovač.

Kar je še posebej razveseljivo je

številni obisk na obeh predstavah, za igralce pa vzpodbuden aplavz, s katerim obiskovalci niso skoparili. To dramsko delo bodo prizadevni igralci še ponovili.

Slovesnost ob 30-letnici društva pa je bila zaradi vremena predstavljena v prvo polovico meseca septembra.

Ob tej priliki je v založbi Kulturnega društva Miran Jarc Škocjan izšla tudi knjižica o delovanju društva z naslovom „Gledališče pod kozolcem“ in dramsko delo „Bratova kri“. Tako knjižica kot igra je delo Staneta Stražarja, ki je bil tudi med ustanovitelji tega društva.

Pokrovitelja jubilejnih prireditev sta Zveza kulturnih organizacij in Kulturna skupnost Domžale.

Prizadevnim članom Kulturnega društva Miran Jarc Škocjan želimo pri njihovem delu še mnogo uspehov, predvsem pa, da bi čimprej prišli do primerne prostora za svoje delo in da bi ne bilo treba v naslednjih letih zopet pisati o gledališču pod kozolcem kot je bilo to za 30-letni jubilej delovanja.

SREČANJE POBRATENIH KRAJEVNIH SKUPNOSTI

Predstavniki krajevne skupnosti Belišče so prispeli na dvodnevni obisk v krajevno skupnost Toma Brejca Vir. Listino o pobratenju so podpisali 27. julija 1978 leta. Krajan iz Vira so tovariše iz Hrvatske povabili tudi za letošnji krajevni praznik, toda ti se zaradi slovesnosti in dogajanja v svoji republici takratnemu povabilu niso mogli odzvati. Pripotovali so v začetku oktobra. Prijateljskega srečanja in pogovorov so se udeležili: predsednik skupščine Ana Vukobratajič, predsednik sveta krajevne skupnosti Stjepan Kiš, predstavnik sindikata Kombinata Belišče in drugi predstavniki organizacij in društev.

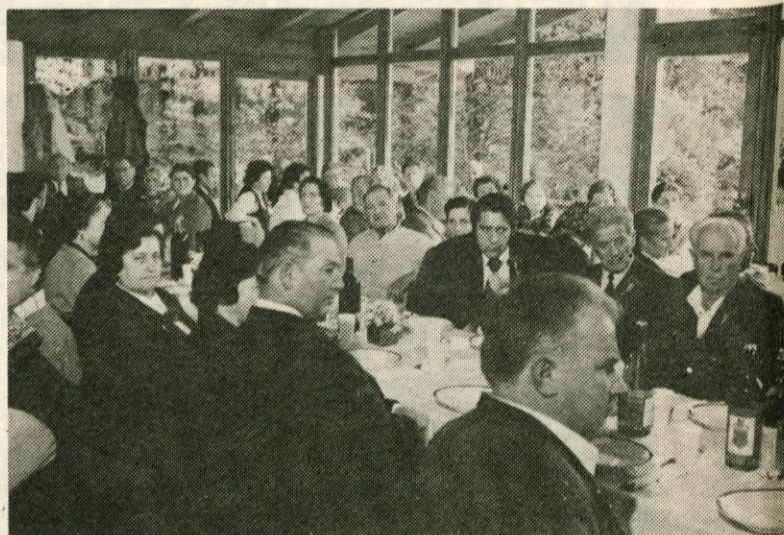
Z zanimanjem so si gostje ogledali proizvodnjo v Papirnici na Količevem in tovarni sanitetnega materiala na Viru. S predstavniki iz krajevne skupnosti Toma Brejca Vir in predstavniki delovnih organizacij na Viru in Količevem so si gostje izmenjali misli, izkušnje in ideje ter utrdili prijateljske vezi med krajevnima skupnostima. S krajan iz sosednje republike nas združujejo isti cilji: vsi si želimo, da bi bilo naše samoupravljanje uspešno, da bi delegatski sistem živo funkcioniral, da bi krajan in delovni ljudje uresničevali čimveč svojih želja in potreb. Toda pot do teh ciljev je različna, različne so

Igralci Kulturno prosvetnega društva Miran Jarc Škocjan

Najmlajša umetnica – zvedeli smo, da ji je ime Katarinca in da je doma s Hudega, se je ob napornem ustvarjanju takole zamislila

Internirancem in deportirancem je spregovorila tovarišica Lidija Panjan

foto

SLIKA 2

V oktobru, za katerega smo se v domžalski občini domenili, da bo mesec otroka, so pionirji na več šolah polepšali asfaltne površine. Na sliki: člani likovnega krožka mengeške osnovne šole polepšujejo asfaltno ploščo ob kinodvorani Mengeš

Umetnine mladih je medtem (risali so jih 8. oktobra 1979) že spral dež, ostal pa je spomin na lepo „umetniško“ doživetje

Likovno društvo Peter Loboda je organiziralo pred dnevi množično akcijo v kateri so preizkusili ustvarjalne sposobnosti občanov. Kupili so barve, nekaj čopičev: „Na, občan, tu imaš barve, pa slikaj!“ so dejali. Občani so se lotili po tleh položenega platna in dobri dve uri so nastajale „umetnine“ . . .

Mladi so prižgali svečke ob spomeniku Liji Varšek

Kramljamo z znanimi občani

Dober dan, domžalski občan

JANEZ VRESK

Pred dnevi sem obiskal prof. Janeza Vreska, učitelja moravških otrok in otrok iz bližnje okolice že od leta 1956.

Rojen je bil leta 1932 v Ljubljani. Oče je bil več kot 40 let grobar na ljubljanskih Žalah, mama, rojena Breznik, doma iz Tuhinja, je pa gospodinjala. Vreskov rod pa izhaja iz Hribov pri Trojanah. Osnovno šolo je obiskoval v Ljubljani na Šmartinski cesti in jo končal leta 1940. Dolga leta ga je učil mladinski pisatelj Josip Ribičič. Gimnazijo je obiskoval za Bežigradom in jo končal leta 1951. Tega leta se je vpisal na Filozofsko fakulteto, kjer je študiral slovenščino, ruščino in srbohrvaščino in jo končal leta 1956. Še istega leta se je zaposlil na Osnovni šoli v Moravčah. V glavnem je tu, kjer je zaposlen še danes, učil materinščino, včasih pa tudi druge predmete.

V Moravčah se je dolga leta udeleževal kot politični in kulturni delavec. Dolga leta je bil predsednik SZDL, bil je dolgoletni podpredsednik in tajnik Krajevne ograde Moravčev. Veliko zaslug ima pri gradnji Partizanskega doma v Moravčah, saj je bil tajnik odbora. Veliko je sodeloval s pokojnim Jožetom Otolanijem, predsednikom Krajevne skupnosti Moravčev pri gradnji ceste Želodnik-Moravčev ter pri izgradnji vodovoda Drtija-Češnjice.

Obilo truda in skrbi je vložil pri gradnji nove Osnovne šole Jurij Vega Moravčev, saj je bilo nemalo truda in skrbi s tem, da so za gradnjo šole pripravili potrebno dokumentacijo in oskrbeli lokacijo za gradnjo. Šola je pričela služiti svojemu namenu 1967.

Takoj, ko je prišel v Moravčev (bilo je leta 1956) je pričel tudi s kulturnim delom, saj je že tega leta

postal knjižničar Ljudske knjižnice Moravčev. To delo opravlja še danes, čeprav mu je zadnje leto bolezen delo v šoli in knjižnici precej onemogočila.

Dolga leta je tudi član Izvršnega odbora Kulturne skupnosti Domžale, kjer je s strani Kulturne skupnosti zadolžen za razvoj knjižničarstva v domžalski občini.

„Janez, vem, da imaš bogato knjižnico. Ali mi lahko poveš koliko knjig šteje?“ Seveda je bil takoj pripravljen odgovoriti. „Moja knjižnica šteje približno 12.000 knjig in je verjetno ena izmed najbolj bogatih zasebnih knjižnic v občini. Knjige tudi posojam in dajem na razpolago študentom iz Moravčev. Poleg tega imam še približno 10.000 razglednic in to predvsem iz domžalskega območ-

ja“ je z zadovoljstvom in nemajhnim ponosom povedal Janez.

S pokojnim Jožetom Otolanijem je vseskozi sodeloval pri snovanju Muzeja v Moravčah. Pokojni Otolani je skrbel predvsem za zbirko NOB, on sam je pa zbiral gradivo o pisateljih in znamenitih moških iz lepe Moravske doline.

S pokojnim dr. Jakobom Šolarjem je sodeloval pri urejanju Detelovih zbranih spisov, saj je bil dr. Fran Detela Moravčan, rojen v znani Jurkovi gostilni poleg moravske cerkve.

Vodil je tudi številne literarne ekskurzije, predvsem po Moravški dolini, pa tudi v celotni domžalski občini.

Vsa leta sodeluje tudi pri Kulturnem društvu Tine Kos Moravčev, kjer je tajnik društva že od leta 1957. Med drugim je zrežiral 12 iger, dolga leta je pa tudi pel v moškem pevskem zboru tega društva. Ta zbor je pred leti predstavil tudi na televizijski oddaji „Naši zbori pojo“.

Tako v šoli, kot pri društvu, je bil vodja in organizator recitacijskih skupin, ki so sodelovale na pomembnih kulturnih programih v Moravški dolini.

Sodeloval je tudi pri urejanju Vegovega muzeja v Zagorici. V svoji knjižnici ima med drugim tudi 15 izdaj Vegovih logaritmov, poleg tega pa hrani v svoji knjižnici tudi veliko knjižnih dragocenosti. Dolga leta se je tudi in se še zavzema za sanacijo in ureditev gradu Tustanj, ki pred našimi očmi počasi propada. Prav bi bilo, da bi se za ohranitev in obnovitev tega gradu, ki je eden redkih gradov v pretekli vojni ostal nepoškodovan, našla sredstva, dokler je še čas. Kajti že čez nekaj let bo morda za to že prepozno in marsikaj nenadomestljivo.

Tudi žena, ki je sedaj zaposlena v tovarni Rašica – obrat Moravčev, je bila dolga leta prosvetna delavka. Sin Marko, pravnik, je sedaj

zaposlen v tovarni Helios, pa tudi sin Igor študira pravo.

Za svoje dolgoletno kulturno delo je prejel več priznanj, leta 1975 pa tudi Kersnikovo plaketo, najvišje kulturno priznanje in to predvsem za delo na knjižničarskem področju.

Janezu Vresku, ki je toliko let

posvetil gospodarskemu, predvsem pa kulturnemu dvigu Moravske doline, želimo, da bi čimprej okrevail in da bi še veliko svojega bogatega znanja posredoval mladim pri kulturnem plemenitenju, za kar je že posvetil lep delež svojega ustvarjalnega dela.

Tone Ravnikar

Telefon vse mogočni!

Nastopila je telefonska vročica. Kdo bi našteval vse govornice. Kdo bi evidentiral vse pritiske na PTT delavce, kdo bi preštel vse telefonskega tu..... tu..... željne občane. Med dvem občanoma (enim s telefonom, drugim brez njega) je stekel tale pogovor:

- A: Kolega mi je v službo telefoniral, da priklopljajo telefone.
 B: Pa si šel domov, da bi ga še tebi priklopili?
 A: Ne! Telefoniral sem tovarišu tja gor, on pa je samo zavrtel telefon in monterji že montirajo...
 B: Le kaj naj jaz napravim? V službi nimam telefona, prijatelja s telefonom prav tako ne, tudi tovariša z važnim telefonom tam gori ne poznam.
 A: To je hudo! Pojdi na pošto in tovarišem po telefonu zagroži, da boš telefonično obvestil svoje vplivne prijatelje (saj ni važno če jih nimaš, glavno je, da oni mislijo, da jih imaš), kakšne svinjarije se dogajajo s telefoni.
 B: No in kaj bo potem?
 A: Kmalu bo tudi pri tebi zavznil telefon. Takoj nato mi telefonično sporoči kdaj bo to, tako da bom lahko sporočil kolegu C, kakšne svinjarije se dogajajo s telefoni.

- B: Kako to misliš?
 A: Takole: On tudi nima telefona. Povedal mu bom nekaj, s čimer bo on lahko grozil tovarišem na PTT.
 B: Ne razumem te!
 A: Ker nima telefona, bo zagrozil tovarišem na PTT, da bo povedal onemu tovarišu pri „ta pravem telefonu“, kako so nekateri (konkretno tovariš B) prejeli telefon kratko in malo na podlagi telefonske intervencije – da ne rečemo mahinacije. Poudaril bo, da je velika svinjarija, ker so v naši družbi še ljudje, ki to dovoljujejo oziroma omogočajo.

* * *

Mater je zatajil ...

Cankar je zatajil svojo mater... in se tega nelepega dejanja pokesal.

V Domžalah pa Cankarja nimamo, imamo pa obrtnika – ki je zatajil družbi 1 milijon dinarjev dohodka... pa se tega nelepega dejanja – ne kesa...

* * *

Prošnja občanov v starih hišah ...

Mi občani Domžal, ki živimo še v preostalih starih, vlažnih, nefunkcionalnih, hladnih domžalskih hišah, vljudno prosimo pristojne načrtovalce razvoja Domžal, da tudi na parcelah, kjer stojijo naše hiše – predvidijo novogradnjo.

To pravimo zato, ker bi tudi mi in naša bližnja žlahta imeli radi nove hiše...

ROKOVNJAČEV STOLPEC

Je že tako na tem svetu, da mora biti človek pri vsaki stvari previden. Nikar ne mislite, da gre nam, rokovnjačem, kaj bolje.

On dan se je mojemu pajdašu Gašperju dimnik od same starosti in žalosti podrl. Da ne bo revež celo žilno na mrazu v dlani huškal, sklenil si je postaviti novega. In je stopil mož k tistemu štacunarju, ki je opeko prodajal, da si pošteno novega kupi. Vse je bilo lepo in prav, dokler mu štacunarjev vajenec ni robe začel na voz nakladati. Pa glej, vsaka opeka je bila lepo na pol djana. Vajenec mu je razložil, da dobiš cel kos, če dve polovici vkup sestaviš. Pa Gašper ni bil zadovoljen. „Ne boste me ociganili,“ misli si in hoče celo opeko. Zato stopi kar k štacunarju. Hotel je celo v nekakove bukve klasifikaciji opeke pogledati!

No, pa ga je štacunar le potolažil. Pošteno mu je povedal, da za isti denar kupec lahko dobi celo ali na pol djana opeko, kakor mu srce poželi.

Zdaj je Gašper zadovoljen, da na Kurivu tako lepo za kupce skrbe, da jim samim ni treba opeke na pol devati. Jaz pa se le bojim, da imajo v štacuni kakšnega rokovnjača, pred katerim se še mi pravi rokovnjači lahko skrijemo.

Naša mati me pogosto opominjajo, naj pošteno živim, češ da brez dela ni jela. Jaz pa trdim, da temu ni tako. Slišal sem namreč tole pripoved:

Na majhni bajtariji živi mož, ki mu tudi trdo delo ne daje dovolj kruha, zato si ga je poiskal v večjem cehu. Ali njiva, hoče svoje, zato je ob poletni žetvi kar dva meseca in en dan lepo doma ostal, da letino pospravi. Pa je kaj hitro prišlo na dom pisanje, naj delat pride, sicer mu bodo zaradi enega zamujenega dne franke odtrgali od zaslužka. Mož se je nedeljsko opravil, saj ne stopiš vsak dan pred gospodo, ki ti kruh reže. Tudi lep zagovor si je pripravil. „Veste,“ je dejal, „jaz vem, kaj je zemlja in rad na njej delam, kajti ni prav, da bi ti v plevelu ostajala in greh bi bil, če si ne bi kruha z njive pospravil. Zato sem ostal doma tistih 60 dni.“

Revežu ni šlo v glavo, zakaj je gospod kar poskočil in ga ven zapodil.

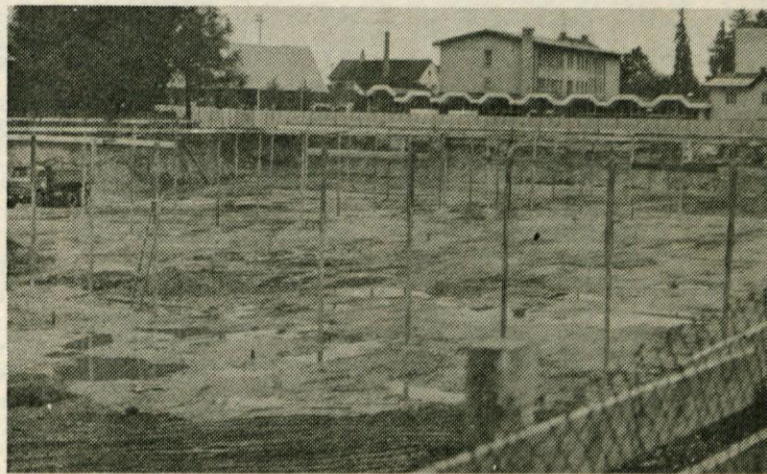
Jaz pa takole razmišljam: naš Nande je včasih kar preveč zvita glava in takoj ve, če kateri doma ostane, da bi stari in bolni materi kaj pripomogel. Mogoče ne bi bilo napak, če bi se dela, poiskal tam, kjer se opazijo ne, da te cela dva meseca ni bilo na delo.

VAŠ ŽONTA

Ob dnevu mrtvih je tovarišica Marija Avbelj – Nadja otrokom VVZ Domžale obudila spomin na Lijo Varšek – po kateri ima ta vrtec ime

V jami „famoznega“ gradbišča so se naposled zganili Koliko let bo minilo, da bomo imeli čast gledati na tem mestu SPB-1?

REPORTAŽA

Reportaža

Reportaža

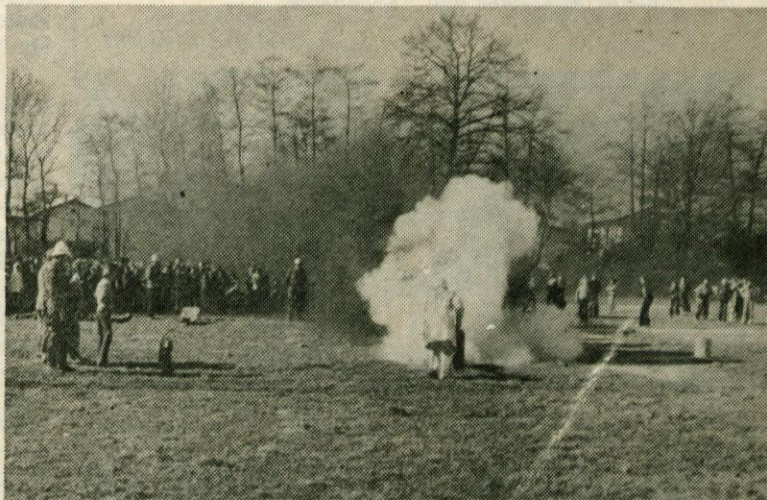
SLIKA 3

V mengeški osnovni šoli je ZPM organizirala srečanje pionirjev – novinarjev. Udeležilo se ga je več deset mladih iz vseh osnovnih šol v občini, ki so že začeli razvijati zanimanje za novinarski poklic. Na sliki: nastop folklorne skupine, ki so ga ob tej priložnosti pripravili prizadevni učitelji in učenci na šoli

Vsakoletnega srečanja internirancev in deportirancev v Jamarskem domu se je udeležilo mnogo ljudi. Mladi so jim pripravili kulturni program

Gasilci so osnovnošolski mladini ob tednu požarne varnosti pripravili prikaz gašenja na sodoben način

Ob tednu požarne varnosti so na Gorjuši pripravili strokovno usposabljanje. Podelitev je bila v Jamarskem domu. Na sliki: udeleženci in njihovi predavatelji.

Predstavniki DPO so pred dnevi obiskali vse vzgojno varstvene ustanove. Na sliki: obisk v vrtcu na Količevem

DIMNI TEROR

Sestanki so del našega dela. Poleg dela, ki ga opravljamo vsak na svojem konkretnem delovnem mestu, je ponavadi dobršen del našega časa namenjen tudi za naše samoupravno delo, seveda, kjer tega ne opravljajo v svojem prostem popoldanskem času. Skupno vsem sestankom — pa najsi gre za dopoldanske ali popoldanske pa je to, da se nemara povsod ali skoraj povsod pije kava ter naveliko — kadi.

Medtem, ko kava kot poživilo (nekateri zatrjujejo, da je v prevelikih količinah tudi strup), strup le za onega, ki jo naveliko uživa, pa je cigaretni dim strup tudi za one, ki morajo prisostvovati sestankom. Čeprav sami ne kadijo in ne žele več ur vdihavati cigaretnega dima, so v to prisiljeni po nedemokratični in od nikogar podarjeni dopustitvi, ki so si jo privzeli kadilci. Škatlice se praznikov kar naprej — oblaki cigaretnega dima spremene prostore sestankov v zatemnjene neprijazne ter duha ubijajoče prostore, kjer poteka teror onih, ki kadijo, nad onimi, ki ne kade.

Mnogokje so že vprašali zakaj, doklej tako, mnogokje pa so tudi že storili konkretne korake, da bi tudi na tem področju uvedli red. V Šiški bo za "red" pomagal skrbeti klub nekadilcev, drugje so brez kluba sklenili, da zaščitijo zdravje nekadilcev pred onimi, ki jim že za njihovo lastno — ni mar?

Pri nas? Pravzaprav se še nikjer nismo lotili takih ukrepov. Nemara je izjema Izvršni svet Skupščine občine Domžale, kjer se na sejah izrecno ne kadi. Enako velja za seje Skupščine občine, kjer delegati samo v odmorih na hodniku plačajo davek — svoji razvadi.

Povsod drugod pa je še po starem. Doklej? — se vprašamo! Dotlej, dokler ne bo povsod nekoga, ki bo v vsaki sredini udaril z roko po mizi v obrambo svojega zdravja in zdravja drugih: zavedajoč se, da je vdihovanje čistega zraka na koncu vseh koncev tudi njegova ustavna pravica. Pa tudi dotlej, dokler se ne bomo zavedali, da je "sejanje" v čistih, nezadimljenih prostorih mnogo bolj ustvarjalno, zato krajše in nenazadnje tudi — prijetnejše.

MATJAŽ BROJAN

ODGOVOR NA DOPIS OBČANOV KRAJEVNE SKUPNOSTI SIMON JENKO

Komisija za varnost cestnega prometa pri svetu za preventivo in vzgojo v cestnem prometu je večkrat obravnavala problematiko v zvezi z ureditvijo prometa na Savski cesti v Domžalah (cesta R 371 Ljubljana — Domžale — Duplica).

Po prometni študiji za mesto Domžale je predvidena rekonstrukcija Savske ceste v Domžalah s tem, da se cesta razširi iz sedanjih 6 m na 9 m. Ker zahteva ta rekonstrukcija zelo zahtevna in draga dela (rušenje objektov, izgradnja kanalizacije) niso bila upoštevana v kratkoročnem programu izvajanja prometne študije za mesto Domžale in Mengeš

Komisija za varnost cestnega prometa je obravnavala vlogo Komunalnega podjetja Domžale za ukinitve poti, ki je potekala preko njihovega zemljišča in za postavitev ograje okoli njihovega zemljišča in po daljši razpravi sprejela sklep, da soglasja z ukinitvijo poti s tem, da se prestavi ograja nasproti Komunalnega podjetja Domžale, Savska 34. S to rušitvijo se je razširil svetli profil Savske ceste in razširil prehod za pešce ob Savski cesti.

V razpravi je ugotovljeno, da predstavlja prehod čez dvorišče

Komunalnega podjetja Domžale kjer se stalno gibljejo delovni stroji enako oziroma še večjo nevarnost za pešce kot hoja ob Savski cesti. Komisija ni obravnavala vlogo Komunalnega podjetja Domžale za gradnjo ograje kot način kako zavarovati nekaj delovnih strojev kot je navedeno v dopisu občanov, temveč kako zagotoviti varnost otrok in ostalih pešcev pri prehodu čez dvorišče. Nakazana možnost, da bi Komunalno podjetje Domžale prestavilo svoje delavnice izven poteka poti na zahodno stran ni izvedljiva, ker podjetje nima

materialnih možnosti za postavitev delavnic.

Glede na zgoraj navedena dejstva je komisija izdala soglasje k ukinitvi poti. Na podlagi tega soglasja je oddelek za urbanizem, gradbene in komunalne zadeve izdal dovoljenje za postavitev ograje Komunalnemu podjetju Domžale.

Komisija za varnost cestnega prometa je dne 2.10.1979 obravnavala dopis Krajevne skupnosti

"Simon Jenko" Domžale za ureditev prometa ob Savski cesti.

Komisija je sprejela sledeča stališča:

1. Pred priključkom Krakovske ceste na Savsko cesto in pred krajevno tablo Domžale za priključkom študljanske ceste se naj postavi prometna znaka II-30 "omejitev hitrosti na 40 km/h".

(Nadaljevanje na 15. strani)

FKK MAVRICA RADOMLJE: IZZA KULIS

NA ČIGAVIH PLEČIH?

16. festival amaterskega filma Slovenije je za nami. Strah in bojazen, da se bo kje kaj zataknilo, sta mimo. Z vseh strani pohvale in priznanja. Mavričarji smo se izkazali, tako z organizacijo in izvedbo festivala kot tudi s 13 na festivalu prijavljenimi filmi; zanje pa smo v primerjavi z drugimi klubi dobili precej nagrad. Vse to nas obvezuje za nadaljnje delo.

V mali dvorani je bilo tudi s fotografijami prikazano desetletno delo kluba. Vmes je viselo nešteto priznanj, odlikovanj in diplom, ta pa so tudi iz drugih republik in celo iz zamejstva.

V naši občini je veliko amaterskih — prostovoljnih društev ali klubov, pa naj si bodo to pevska, kulturna, radioamaterska, športna, gasilska ali naš foto—kino klub in podobna. Vsa ta društva ali klubi delujejo za naše skupne interese — v veselje, razvedrilo in za vzgojo. To velja predvsem za mladino. Mladim je treba pokazati, jim vcepiti, da na svetu nikjer in nikoli ni prav vse delo plačano. Da je marsikaj treba narediti zastonj, udarniško. Res je, da si včasih po zastonj opravljenem delu celo bolj zadovoljen, kot če bi ti plačali. Tako že 10 let uspešno dela tudi naša Mavrica.

Izkušeni foto—kino amaterji pa ne dokazujejo, da podobni klubi delujejo največ deset let. V večina primerov postane predsednik kluba profesionalc in z dejavnostjo kluba je konec. Torej nismo izjema, če glavno breme leži na predsednikovih plečih. Mogoče je pri našem klubu le še malo huje. Saj od organizacije, povezovanja, vodenja, pa nazadnje do tipkanja (tajnic na splošno primanjkuje) pade na predsednika. V klubu nas je 65, toda samo na papirju. "Živih", ki dajo kaj od sebe pa samo kakih 25. Če bi delo kluba razdelili na 65 delov, jih predsednik opravlja 15 ali 20. Preostalo delo pa je porazdeljeno na drugih 24 članov. Takih, ki bi imeli vedno in povsod čas prijeti za vsako delo pa nas je tudi bolj malo. V časopisih je pisalo, kaj vse smo naredili v teh desetih letih. V zadnjih sedmih "suhih letih", ko ni bilo od nikoder zadosti denarja, smo zato, da smo ostali pri življenju, prirejali še veselice in tombole. Organizirani festivali in razstave fotografij zahteva vedno veliko dela. Pri vsaki taki prireditvi mora biti vsaj nekaj zelo pridnih, ki znajo prijeti za vsako delo. Če bi teh ne bilo, potem bi tudi daleč naokrog znani "oče in mati" Mavrice, organizator, umetnik in ustvarjalec Janez Kosmač ne zmožal vsega. V pomoč so mu člani, ki se "gredo" poleg filmske in fotografske amaterske dejavnosti še delavce—težake, šoferje, nabiralce oglasov in prostovoljnih prispevkov, plakaterje, gostinske strežnike, administratorje in še in še... Kadar je kaj na odru ali na platnu, vedimo, da je tudi zadaj za odrom veliko skritih delavcev in tistim ponavadi ne ploskamo. Za vsako razstavo fotografij je treba pripeljati in postaviti panoje in jih potem tudi pospraviti.

Nič ne bo narobe, če le naštejemo nekaj teh prizadevnih društvenih delavcev. Prva dva "ministra" sta zadnja leta najbolj pridna filmska umetnika—amaterja, učitelja in vsakovrstna fizična delavca Karel Steiner iz Domžal in Toni Müller iz Mengša. Tretji v tej hierarhični lestvici je neumorni fotograf—amater Janko Skok iz Mengša. Tudi on prime za vsako delo. Potem so tu še tajnica Anica Zabnikar, Matija Kosmač, Drago Klopčič, pa France in Jernej Cerar. Pri vsaki večji prireditvi priskoči na pomoč Andrej Cerar ml. Seveda brez vestne blagajne ne gre, za to skrbi Meti Cerar. Vneta Mavričarja sta postala Bogdan Škulj in njegova mama Cirila Škulj. Poznani so tudi člani Mavrične dramske sekcije, ki jo vodi Miha Kavčič. Tri njegove desne roke pa so: Jelka Snoj, Majda Šoštarčič in Mitja Hafner. Seveda si pa našega kluba ne moremo predstavljati brez občinskega mladeniča Igorja Lipovška. Kar v preveč organizacijah deluje, vmes pa še kakšen film posname. Končno moram pohvaliti predsednika organizacijskega odbora dipl.oec. Andreja Korenčana, ki je festivalsko barko uspešno krmaril prek razburkanih valov in jo varno pripeljal v pristanišče prek občinskih in državnih meja znane in priznane MAVRICE.

Mavričar

Ob dnevu varčevanja – 31. oktobru so v LB Domžale povedali:

MLADI OBČANI SO VARČNI

Mladinsko varčevanje je v domžalski občini precej razširjeno, pa najsi gre za pionirske ali prav mladinske varčevalce. Tako so nekako izračunali, da je varčevalcev po šolah kar 6000, med štipendisti 850, „varčujejo“ pa tudi novorojenčki: Ljubljanska banka vsakemu novorojenčku poleg hranilnika podari tudi začetno vsoto – in nov varčevalec je tu.

Za mlade varčevalce so v Domžalah – kot prvi v Sloveniji in menda tudi v Jugoslaviji – zgradili zanimiv objekt, ki je v okras Domžal.

Ob podelitvi priznanj mladim varčevalcem, ki so se najbolj izkazali z literarnimi spisi in likovnimi izdelki ob dnevu varčevanja – 31. oktobru, so nam povedali tole:

Med literarnimi prispevki so se najbolj odrezali učenci z osnovne šole Krtina, med likovnimi izdelki pa so najlepšega pripravili učenci Vzgojno-varstvene ustanove Domžale.

Milan Likar, predsednik Sveta varčevalcev pri LB Domžale:

Trditi smem, da so mladi občani naše občine varčni. Rezultat tega so tudi privarčevani zneski, ki se povečujejo letno za 33 odstotkov. To kaže na to, da je med mladimi čut za varčnost vendarle močan. V občini želimo izpopolniti sistem varčevanja med mladino, zato smo z nekaterimi šolami že v dogovoru (denimo Osnovna šola Jurij Vega iz Moravč), da ustanovijo Pionirsko hranilnico. Prav bi bilo, da bi pionirsko varčevanje – ob mentorskem delu – razvili tudi na drugih šolah.

Martin Hribar, učenec 6. razreda Osnovne šole Josip Broz Tito:

Varčevanja sem se „navadil“ doma, saj sta starša varčna, pa sestra tudi. Tako sem varčevalec že 10 let. Letos se mi je zbralo že kar za kakih 700 din prihrankov.

Sestra, ki je varčevalka že dlje od mene, si je s prihranki že marsikaj kupila. Jaz si želim, da bi imel kasetofon in upam, da bom kmalu privarčeval zanj dovolj denarja.

Barbara Rodica, varovanka vzgojno-varstvene ustanove Veljka Vlahoviča:

Prvi „šparovček“ mi je kupil oči. Odtlej – 6 let je že tega – pa sama skrbim, da vanj vedno kaj zaropota. Tudi starši, če sem pridna, vedno kaj primaknejo. Moja želja je, da bi veliko prihranila, da bi pomagala očitu in mami, ker bomo gradili hišo.

Marko Horvat, učenec 6. razreda Osnovne šole Josip Broz Tito:

Varčevalec sem že tri ali štiri leta. Samo letos sem privarčeval že 800 dinarjev. Ker bo zima si zelo želim smučk, ki jih bom za privarčevani denar kupil. Upam, da bosta kaj primaknila tudi očeka in mamica. Oba namreč smučata, zato upam, da bosta razumela mojo željo.

Patricija Česnik, učenka 8. razreda Osnovne šole Radomeljske čete, Radomlje:

Varčujem že od zgodnje mladosti, odkar se spomnim. Hranilnik sem dobila, ko sem bila še čisto majhna. Tako sem doslej že prispevala delež za klavir. Danes varčujeva skupaj z bra-

(Nadaljevanje s 14. strani)

2. Pred trgovino ob Savski cesti (za priključkom Radio ceste) je vzpostaviti prehod za pešce, ki mora imeti ustrezno vertikalno in horizontalno signalizacijo. Istočasno je z znakom "obvezna smer pešec" označiti obvezno smer za pešce na desni strani ceste v smeri proti Domžalam. Enako označbo je postaviti na priključku Radio ceste na Savsko cesto.
3. Postaja milice Domžale naj od uprave javne varnosti Ljubljana pridobi predračun za dobavo vozila multonova in ga naj posreduje za to pristojnim organom s čimer bi se dosegla večkratna kontrola hitrosti na cestah.
4. BIRO 71 Domžale (tov. Vrhovec Jože) bo do 31.10.1979 pripravil variantne predloge za ureditev peš prehoda ob Savski cesti, nakar bo komisija ponovno obravnavala možnost uredit-

ve peš poti ob Savski cesti.

5. Upravni organ za ceste in promet SO Domžale mora preveriti razmejitev pristojnosti glede vzdrževanja oziroma gradnje magistralnih in regionalnih cest med SO Domžale in Republiško skupnostjo za ceste Ljubljana. Smatramo, da mora biti osnovni nosilec urejanja pločnikov ob Savski cesti Krajevna skupnost Domžale v sodelovanju z Samoupravno komunalno interesno skupnostjo Domžale. Iz sporazuma med Republiško skupnostjo za ceste Ljubljana in občino Domžale je razvidno da RSC Ljubljana ureja samo potek magistralne oz. regionalne ceste skozi naselje v enakih elementih kot izven naselja. Zato so pričakovanja, da bo pločnike zgradila RSC Ljubljana neutemeljena in bo morala Krajevna skupnost Domžale svoja prizadevanja za izgradnjo pločnikov nadaljevati v drugo smer in sicer na pripravi dokumentacije in zagotovitev sredstev za to gradnjo.

Tovariš Milan Likar, predsednik Sveta varčevalcev v LB Domžale je podelil priznanja varčnim Domžalčanom – likovnim in literarnim ustvarjalcem

Martin Hribar

Barbara Rodica

Marko Horvat

Patricija Česnik

tom, da si kupiva stereo naprave. Upam, da bo tudi oče kaj prispeval. Naša šola je znana po njenem varčevanju.

V Ljubljanski banki sem zato, ker sem prejela 3. nagrado za literarni prispevek.

Vanda Klopčič, učenka 7. razreda Osnovne šole Šlan-drove brigade:

Tudi moje varčevanje je seveda odvisno od tega, koliko dobim. Letos sem privarčevala že nekako 700 dinarjev. Pravzaprav ne vem, kaj si bom s prihranki kupila.

Pisanja spisa o varčevanju sem se lotila, ker vem, da je potrebno. Na šoli nimamo organizirane pionirske hranilnice; morda bo v prihodnje.

Vanda Klopčič

IN MEMORIAM

MARJANCA RUČIGAJ

Sredi meseca oktobra se je na mengeškem pokopališču še zadnjič poslovilo izredno število Trzinčev, Mengšanov in okoličanov od dolgoletne kulturne delavke Marjanca Ručigajeve iz Mengša, ki je lani praznovala 80-letnico svojega življenjskega popotovanja.

Pred mrliško vežico se je v imenu Zveze kulturnih organizacij in Kulturne skupnosti poslovil Tone Ravnikar, ki je v kratkem nagovoru poudaril velik delež pokojnice na kulturnem področju v rodnem Trzinu. Od nje se je tu poslovil tudi dolgoletni prosvetni delavec in sodelavec pokojne Marjanca Janko Torelli. Od nje se je poslovil v imenu tiste generacije, ki se je iz ruševin uničujoče vojne trudila obuditi v naših ljudeh ljubezen do domovine in naše kulture ob ponovnem vstajenju slovenskega naroda. Med drugim je dejal:

"Vse svoje življenje si posvetila temu delu, pa ne samo ti, tudi tvoja družina te je spremljala na tej poti. Prosvetnemu delu se nisi posvečala samo iz neke nuje, temveč te je vodila ljubezen do odrin in ljubezen do ustvarjanja likov, ki jih je zahtevalo odrsko delo. V tem amaterskem ljubitelstvu si bila res občudovanja vredna, saj si to poslanstvo opravljala do pozne starosti. Globoko v zavesti so mi ostali nekateri trenutki iz najinega sodelovanja, ko sva vsak po svojih močeh skušala pričarati v odrskih delih življenje vredno človeka. Osebnost, vedno nasmejana in plemenita si znala s svojim žarom pritegniti k sodelovanju ljudi, ki so v tem našli izpolnitev svojih želja in smisel življenja. Ni ti bilo do materialnih dobrin. Plačilo za uspeh je bil uspešen zaključek kreacije in aplavz. Poplemenitila si življenjske cilje mladih in danes se kažejo sadovi dela tistih let. Mladi ljudje so ti hvaležni za tisto, kar si jim dala, in zdaj nadaljujejo tvoje delo. O tvojih vzorih se bodo porajali novi nosilci prosvetljevanja Trzina, kjer bodo črpali pobudo za to delo." Pri odprtem grobu se je od nje poslovil v imenu KUD Franc Kotar Trzin, Tone Ipavec. Med drugim je dejal:

"Spomnimo se samo nekaj let nazaj, ko si še vsa polna moči gospodovala na odrin in z veliko ljubeznijo do slovenske besede vzgajala mladi rod, ter ga preko iger učila ljubiti slovenski jezik. Kot hči postajenačelnika si se tudi ti zaposlila na železnici. Med okupacijo nisi bila zaposlena, zato pa si po svojih močeh pomagala partizanom. Ze kot mlado dekle si začela sodelovati v dramskih krožkih in

kot igralka iskala pravo pot. Leta 1931 si sodelovala v odboru za gradnjo prosvetnega doma. Ze leta 1934 si se poskusila v režiji in še isto leto zrežirala pet predstav. V svoji amaterski dejavnosti si zrežirala preko 50 predstav in kot režiserka neumorno delovala do 76-leta, ko si zrežirala zadnjo igro Maturo. Pripravila si tudi več uspešnih proslav. Poskusila si se tudi kot pisateljica in leta 1940 spisala Miklavžev večer, posebno pa uspela z igricama Dedek Mraz in njegovi škratje ter Poredni Mihec in drobna Marjetka. Poleg službe in dela na kmetiji si bila tudi knjižničarka, redni abonent Operne, največjo ljubezen si pa posvetila odrin. Za tvoje nesebično delo si prejela že pred vojno kolajno za delo, po vojni pa Kersnikovo nagrado, Linhartovo značko, Kersnikovo plaketo in Srebrni list Svobode. Bila si nežna, mehka slovenska duša in take si želela napraviti tudi nas svoje učence. V naših srcih boš ostala svetel lik človeka, ki je mnogo žrtvoval, da bi druge naučil, zato se bo še dolgo slišala tvoja beseda iz našega odrin. Bila si velik človek in velik učitelj slovenske besede."

S pesmijo se je pa od nje poslovil tudi Oktet bratov Pirnat, saj je tudi ona ljubila našo lepo slovensko pesem.

TOR.

NACE CERAR

8. septembra so se številni prijatelji na homškem pokopališču poslovili od znanega družbenopolitičnega delavca Naceta Cerarja.

Pokojni Nace se je rodil leta 1908 v Dolah pri Moravčah. Otroštvo in leta, ko je obiskoval šolo, je preživel v domačem kraju. Potem je moral po svetu. Za številno družino Cerarjevo je bilo premalo denarja, da bi nasitila vsa lačna usta. Nace je odšel in dobil delo v naših krajih, po odslužitvi vojaškega roka pa se je zaposlil pri Remicu na Duplici. Zavoljo težkih pogojev dela in bornega zaslužba je v vrstah stankajočih zahteval, sredi tridesetih let, boljše plačilo za opravljeno delo. Štávka ni uspela in Cerar je bil z ostalimi voditelji stavke odpuščen.

Vojna ga je našla prekaljenega in odločnega. Sklep, da pojde v partizane, je v njem dozorel leta 1943. Z orožjem v roki se je boril proti fašistom zavojevalcem in domačim izdajalcem. Vojno je končal s činom razvodnika; ko pa se je leta 1954 dokončno poslovil od vojaške suknje je bil oficir.

Leta 1968 smo ga v Krajevni skupnosti Preseerje izvolili za našega predsednika in mu, po preteku prve mandatne dobe, zaupali vodstvo še za eno dobo. Bil je poln posluha za naš sistem in za pot razvoja. Krajsani smo mu hvaležni za opravljeno delo, med katerimi je vrsta trajnih predvsem na področju komunalnih storitev.

Po osmih letih predsednikovanja se je leta 1975 utrujen umaknil v domače zatišje.

Septembra letos smo zvedeli, da ga je načela neozdravljiva bolezen. Končalo se je življenje, ki je bilo dolgo enainsedemdeset let, pretežno polnih trnja in ovir. Sedaj, ko je odšel vemo, da nas je zapustil plemenit človek, ki je bil vztrajen borec za delavske pravice in neomajen graditelj naše socialistične skupnosti. —r—k

ZAHVALA

Ob boleči izgubi dragega moža, očeta, starega ata, brata in strica

FRANCA RODE—ta

iz Ihana

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem, znancem in sodelavcem, ki ste mu darovali vence in cvetje, nam izrazili sožalje in ga v tako velikem številu pospremili na njegovi zadnji poti.

Posebna hvala Bredi Kavka in dr. Petru Cerarju, župnikoma Hauptmanu in Fortuni za opravljen obred, ihanskim pevcem, DO Termit Ihan, Jožetu Jermanu za poslovilne besede, nosačem in praporščakom. Hvala DO Termit, Varnost, Petutina Ihan, Napredek, Lek, Tosama, Komunalnem podjetju in učencem 7. a razreda Šlandrove brigade za podarjeno cvetje. Vsem še enkrat iskrena hvala!

Vsi njegovi

ZAHVALA

Ob boleči, mnogo prerani izgubi našega predragega sina, moža in očeta

FRANCA DEŽELE

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem, ki ste ga spremili na zadnji poti, mu darovali vence in cvetje ter nam izrekli ustna in pisna sožalja. Posebno zahvalo smo dolžni DO TERMIT, LOVSKI DRUŽINI MORAVČE, praporščakom in govornikom za poslovilne besede. Iskrena hvala DS DOMA UPOKOJENCEV DOMŽALE za razumevanje in pomoč v teh težkih dneh. Vsem še enkrat iskrena hvala.

Žalujoči: mama Neža, žena Persa, hčerka Vesna, sin Mirko in ostalo sorodstvo.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše drage žene in matere

ANGELE BERGANT

se zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem za izrečeno sožalje, darovano cvetje in za spremstvo na njeni zadnji poti.

Posebno se zahvaljujemo zdravstvenemu osebju Kliničnega centra Ljubljana, posebno še dr. Želetu, pevcem Društva upokojencev Domžale in župnikoma za pogrebni obred.

Vsem še enkrat iskrena hvala!

Družina Bergant

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše dobre žene, skrbne mame, stare mame, prababice, sestre in tete

MARIJE MALI

iz Kandrš

se iskreno zahvaljujemo vsem sosedom, prijateljem, znancem in sodelavcem tovarne Toko za izrečeno sožalje, darovano cvetje in spremstvo na njeni zadnji poti. Iskrena zahvala pevskega zboru in govornikom za poslovilne besede.

Žalujoča hčerka Iva in ostalo sorodstvo

ZAHVALA

Ob težki in boleči izgubi naše nadvse ljubljene mame, stare mame, sestre in tete

MARJANCE RUČIGAJ

iz Trzina

se zahvaljujem vsem sosedom, prijateljem, sorodnikom in znancem za nesebično pomoč, za izrečeno sožalje, za darovano cvetje in za tako številno spremstvo na njeni poslednji poti. Najlepša zahvala društvom KUD „Franc Kotar“ Trzin, ZKO in Kulturni skupnosti Domžale, DPD „Svoboda“ Mengeš, ZB NOV Trzin, Gasilskemu društvu Trzin za izkazane zadnje časti in Oktetu bratov Pirnat. Prav tako se zahvaljujem za ganljive poslovilne besede tov. Ravnikarju, Torelliju, recitatorjema in tov. Ipavcu za zadnji poslovilni govor ob odprtem grobu. Posebna zahvala gospodu župniku za pomoč, za tople tolažilne besede in za lepo opravljeni pogrebni obred. Vsem še enkrat iskrena hvala.

Žalujoči: sin Ivan z družino

EMONA DO Kmetijska kooperacija p.o. Domžale
61230 DOMŽALE, Kidričeva 14
Komisija za delovna razmerja

RAZPISUJE naslednja dela in naloge:

1. POSPEŠEVALCA ZASEBNEGA KMETIJSTVA za DE Kamnik

Pogoji:

Visoka ali višja šolska izobrazba agronomske smeri, dve leti delovnih izkušenj.

Ponudbe z dokazili o izobrazbi pošljite v 15. dneh po objavi na naslov: EMONA DO Kmetijska kooperacija Domžale, Kidričeva 14. Kandidati bodo o izidu obveščeni v 15. dneh po zaključku razpisa.

OBVESTILO

RADIOKLUB DOMŽALE

organizira

TEČAJ ZA RADIJSKE OPERATERJE – RADIOAMATERJE –
C, D in E razreda.

Vpisovanje vsak torek in petek od 18. do 20. ure v prostorih RADIOKLUBA (stavba KS Domžale) ali po pošti na p.p. 50 Domžale.

Začetek tečaja bo v mesecu decembru. Delno kritje stroškov tečaja znaša 150 din.

ORODJARNA CAJHEN
Poljska cesta 17, Domžale
Telefon: 721-160

priporočam graviranje značk, kolajn, napisnih tabel, hišnih imen, ter struženje in reskanje.
Zaposlim delavca kovinske stroke.

UNIVERZALE industrija oblačil
TOZD Konfekcija
Domžale, Kidričeva 14

Komisija za delovna razmerja

SPREJME

VEČ KVALIFICIRANIH ŠIVILJ ALI KROJAČIC IN MLAJŠIH DELAVK ZA PRIUČITEV

Prijave sprejema kadrovska služba.

ZAHVALA

Mestni odbor ZB NOV Domžale javno zahvaluje vsem, ki so pripravili spominsko slovestnost ob Dnevu mrtvih na pokopališču v Domžalah, in sicer: Recitatorski skupini pri ZKO, Domžalski godbi, Moškemu pevskemu zboru upokojencev „Janez Cerar“ Domžale, gasilcem, praporščakom, pionirjem in občanom.

Mestni odbor ZB NOV
Domžale

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše drage mame

FRANČIŠKE ARNEŽ

Šrajeve mame z Vira

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom in znancem za izrečeno sožalje, darovano prelepo cvetje in spremstvo na njeni zadnji poti. Posebno se zahvaljujemo dr. Krstiču, dr. Logarju, dr. Cerarju in medicinskim sestram za dolgoletno zdravljenje naše mame. Zahvala naj bo izrečena tudi Oktetu bratov Pirnat in župniku iz Doba za pogrebni obred. Vsem še enkrat iskrena hvala!

Žalujoči njeni otroci v imenu
vsega sorodstva.

DOM UPOKOJENCEV DOMŽALE
Cesta talcev 7
Komisija za delovna razmerja

OBJAVLJA

naslednja prosta dela in naloge:

1. 2 SREDNJI MEDICINSKI SESTRI

z dokončano srednjo šolo za medicinske sestre in opravljenim strokovnim izpitom za opravljanje osnovne nege oskrbovancev

2. 1 DELAVKO V PRALNICI

z dokončano osnovno šolo

Delovno razmerje bo sklenjeno za nedoločen čas s polnim delovnim časom.

Pod točko 1. je 3-mesečno poskusno delo, pod točko 2. pa 2-mesečno poskusno delo.

Kandidati naj pošljejo ponudbe z opisom dosedanjega dela in dokazili o izpolnjevanju pogojev v 15. dneh na naslov: Dom upokojencev Domžale, Cesta talcev 7, Komisija za medsebojna razmerja delavcev v združenem delu.

Kandidate bomo obvestili v 10. dneh po odločitvi, najkasneje pa v 30. dneh po preteku roka objave.

SKLAD ZA DOPOLNILNO IZOBRAŽEVANJE
DELAVCEV V ZASEBNEM SEKTORJU
OBČINE DOMŽALE

Obveščamo vse podpisnike Samoupravnega sporazuma o štipendiranju, med katerimi so tudi zasebni delodajalci, da se prenehajo nakazovati sredstva na Sklad za dopolnilno izobraževanje delavcev v zasebnem sektorju v višini 1,5 % od BOD od 1.6. do 31.12.1979, pač pa se nakazujejo v tem obdobju v višini 1 % od BOD.

V kolikor ne bo drugačnega obvestila, se začne ponovno nakazovati sredstva za štipendiranje v mesecu januarju 1980 v višini 1,5 % od BOD.

Zgornje obvestilo nam je dostavila Skupna komisija podpisnic Samoupravnega sporazuma o štipendiranju občine Domžale z obrazložitvijo, da so se sredstva za izplačilo štipendij oblikovala v zadostni višini že v I. polletju, ki bodo predvidoma zadoščala za izplačevanje štipendij do konca leta 1979.

LJUBLJANSKA BANKA
BANKA DOMŽALE

RAZPISUJE

na podlagi sklepa delavskega sveta dne 25.10.1979

JAVNO USTNO LICITACIJO

za prodajo peči znamke VIEMANN od 118 kcal/h, s pripadajočim oljnim gorilcem znamke THYSEN, avtomatiko znamke VIEMANN in ekspanzijsko posodo znamke ELKOFLEX po izključni ceni 40.000,00 din,

ter rabljenih osnovnih sredstev iz obrata družbene prehrane po izključni ceni skupaj 2.000,00 din,

ki bo dne 20.11.1979 s pričetkom ob 12. uri v prostorih LB – Banke Domžale.

Ogled sredstev bo dne 20.11.1979 od 8. – 12. ure v prostorih LB – Banke Domžale.

Licitacije se lahko udeležijo vse pravne in fizične osebe. Predstavniki družbeno-pravnih oseb morajo pred licitacijo predložiti ustrezna pooblastila in morebitno izjavo o oprostitvi prometnega davka. Fizične osebe morajo za zlicitirano ceno vplačati prometni davek. Prodaja bo potekala po načinu: „Ogledano, plačano, prodano“. Osnovna sredstva je treba plačati v celoti pred prevzemom.

SLIKOPLESKARSTVO
NAGLIČ JANKO
Vir, Čufarjeva 9

Zaposlim dva kvalificirana ali priučena pleskarja.
Osebnih dohodkov po dogovoru. Nastop službe takoj ali po dogovoru.

IZID NATEČAJA ZA GRB OBČINE DOMŽALE

Ocenjevalna komisija je dne 30.10.1979 pregledala prispele idejne osnutke grba občine Domžale na podlagi splošnega javnega anonimnega natečaja ter sprejela sklep, da se podeli prva nagrada, tri tretje nagrade ter izvede odkup enega dela, in sicer:

prvo nagrado prejme:

- Andrej BROJAN, Domžale, Kolodvorska 4, za osnutek grba, posredovan pod šifro „Perko“;

tretje nagrade prejmejo:

- Tatjana FUGGER, Domžale, Savska 42, za osnutek pod šifro „23“;
- Tone JARC, Domžale, Ljubljanska 73, za osnutek pod šifro „9“;
- Darko SIMERŠEK, Ljubljana, Ilirska 36, za osnutek pod šifro „AB – 1 2 3 4“.

Odkupi se osnutek pod šifro „23“ avtorja Marjana SLEVCA, Preserje, Kamniška 23.

Obveščamo vas, da bomo v naslednji številki Občinskega poročevalca prikazali posnetke nagradjenih osnutkov grba občine Domžale.

SLOVENIJALES RADOMLJE
Lesna in pohištvena industrija

RAZPISUJE
prosta dela in naloge

KLJUČAVNIČARJA za vzdrževanje delovnih priprav in naprav

Pogoj: KV ključavničar

Rok za prijave je 15 dni po objavi razpisa.

VZGOJNO VARSTVENI ZAVOD
OBČINE DOMŽALE
Komisija za delovna razmerja

RAZPISUJE prosta dela in naloge

3 VZGOJITELJICE za določen čas – nadomeščanje v času porodniškega dopusta

2 VARUHINJE za nedoločen čas

POGOJI:

pod 1: končana 5-letna vzgojiteljska šola, lahko se prijavijo tudi absolventi PA ali maturanti pedagoške gimnazije

pod 2: šola za varuhinje, starost 18 let.

Razpis velja do zasebe delovnega mesta.

Prošnje prinesite osebno na upravo zavoda, Domžale, Savska 3.

“AVTOSERVIS” DOMŽALE
Ljubljanska c. 1

OBJAVLJA

potrebo po sklenitvi delovnega razmerja za nedoločen čas za opravljanje naslednjih delovnih nalog:

1. TEHNIČNI RISAR

- poklicna šola kovinske ali druge ustrezne smeri
- opravljen tečaj tehničnega risarja
- 2 leti ustreznih delovnih izkušenj
- poskusno delo traja 2 meseca

2. VOZNIK VILIČARJA

- opravljen izpit za voznika viličarja
- poskusno delo traja 2 meseca

3. AVTOKLEPAR v DE Remont

- KV avtoklepar
- poskusno delo traja 3 mesece

Pismene prijave z dokazili o izpolnjevanju pogojev naj kandidati pošljejo v 15. dneh po objavi na naslov AVTOSERVIS Domžale, Ljubljanska 1.

SKUPŠČINA OBČINE DOMŽALE

Komisija za delovna razmerja

OBJAVLJA prosta dela oz. naloge

“ČIŠČENJE IN POSPRAVLJANJE PROSTOROV”

Delovno razmerje bo sklenjeno za nedoločen čas. Vloge naj kandidati pošljejo v 15. dneh po objavi na naslov: Skupščina občine Domžale – Komisija za delovna razmerja.

••• OGLASI

Popravilo pralnih strojev
Candy, Gorenje, Zoppas –
ŠIMIC ing. MIRO
Nova ulica 2, 61230 Domžale, telefon: 722-275.

Mlajša upokojenka išče
4-urno dnevno zaposlitev.
Telefon: 722-282.

Ponudbe pod „mlajša upokojenka“.

Eno ali dvosobno stanovanje v bloku v Domžalah, novejše, s centralnim ogrevanjem, kupim.
Naslov v uredništvu glasila.

Prodajam okoli 1.000 komadov rabljene cementne strešne opeke, dve postelji, dva nova jogija in dve novi nočni omarici po zelo ugodni ceni.

Kraševc Cecilija, Mačkovič 10, Domžale.

Inštruiram angleščino za srednje in osnovne šole.
Marjeta Stražar, Kovičeva 19, Domžale.

Oddajam sobo dvema moškima osebam.
Naslov v uredništvu glasila.

COLOR TV SERVIS STANOVNIK – KAMNIK

Obveščamo cenjene stranke, da barvne TV sprejemnike tovarn Gorenje in Iskra popravljamo tudi na domu.
Naročila na telefonsko št. (061) 831-838.

Andrej Stanovnik, Podgorje 55, 61240 Kamnik

VZGOJNO VARSTVENI ZAVOD
OBČINE DOMŽALE

išče za potrebe svojih delavcev

1-sobno stanovanje za določen čas v Domžalah ali v bližnji okolici

Ponudbe pošljite čimpreje na upravo zavoda Domžale, Savska 3.

Posvet predsednikov osnovnih organizacij sindikata:

O AKTUALNIH REČEH...

V organizaciji domžalskega Kluba samoupravljalcev, ki nas vedno vnovič preseneča z novimi in novimi oblikami usposabljanja za naše samoupravno in politično delo, so pripravili ob koncu oktobra posvet vseh predsednikov osnovnih organizacij sindikata in predsednikov konferenc osnovnih organizacij. Zbralo se jih je več kot 50.

V celodnevem poteku posveta so razpravljali o Titovi pobudi o kolektivnem vodenju, obravnavali so podatke o gibanju gospodarstva, srednjeročnem planiranju v letih 1981 – 1985, delegatskem sistemu, demokratizaciji odnosov, pogovorili pa so se tudi o pripravah na občne zборе.

Poleg omenjenega so razpravljali

tudi o združevanju sredstev za novoletne obdaritve otrok, pogovarjali pa so se tudi o zakonu o zdravstvu ter poteku javne razprave o prehodu na ekonomske stanarjne.

Ta posvet je ena od akcij, ki so jo v sindikatih predvideli s programom izobraževanja, do konca leta, pa imajo v načrtu še nekaj akcij.

Razmišljamo o položaju športa v občini:

DO KAM — BOMO RAZVREDNOTILI TELESNO KULTURO?

V letu 1974 smo v Ustavi SRS jasno opredelili vlogo samoupravnih interesnih skupnosti. Dogovorili smo se, da bomo združevali sredstva za skupno porabo — to je — izobraževanje, otroško varstvo, kulturo, socialno varstvo in telesno kulturo iz brutto osebnih dohodkov. S tem smo dali delavcem v odločanje, da sami sprejemajo in odločajo o višini skupne porabe.

V letu 1975 smo ovrednotili, da je dejavnost telesne kulture vredna 4,31 % sredstev zbranih za skupno porabo. Tako zbrana sredstva so omogočila delavcem v telesni kulturi prvič pristopiti k delu načrtno in strokovno. Zavedati se moramo, da je ležalo delo, leži danes in bo ležalo še dolgo, na ramenih amaterskih delavcev — športnikov ali pa organizatorjev.

Novo ovrednotenje telesne kulture je vplivalo vsem njenim privržencem nove moči in volje do dela. V šolah so se začela ustanavljati šolska športna društva, ustanavljali smo nova društva in klube, zaživelo je delo v krajevnih skupnostih in delovnih organizacijah.

Zmanjšana udeležba v skupni porabi

V letu 1976 ni bilo več sredstev za društveno dejavnost v občinskem proračunu, zato so se sorodne dejavnosti finančno povezale s samoupravnimi sporazumi s samoupravnimi interesnimi skupnostmi. Podpisali smo samoupravni sporazum s tehnično kulturo in z društvom prijateljev mladine o sofinanciranju njihovih programov.

Povečal se je obseg dela, povečalo se je število udeležencev v telesni kulturi, a zmanjšala se je njena udeležba v skupni porabi od 4,31 % na 3,58 %.

Akcij ni bilo malo

V letu 1977 smo se povezali s skupnostjo otroškega varstva in izobraževalno skupnostjo in pričeli akcijo „športna značka“ za pred-

šolske otroke. Sklenili smo samoupravni sporazum in skupno financirali akcijo, ki je že v prvem letu zajela skupaj 500 otrok. Za izboljšanje informativne dejavnosti smo podpisali samoupravni sporazum o sofinanciranju „Občinskega poročevalca“. Sofinancirali smo vzdrževanje športnih objektov v občini, ne več z 10 odstotki, kakor leta 1975 ali 12 odstotki v letu 1976, ampak z 18,18 % od celotnih sredstev. Bilo je nujno, saj smo bili brez njih, kar pa smo imeli je bilo skrajno slabo vzdrževano.

Dela več, sredstev pa . . .

Povečal se je obseg dela, obseg sofinanciranja njenih dejavnosti, število udeležencev, a udeležba v skupni porabi je bila le 3,85 %.

V letu 1978 so bila že v vseh naših osnovnih šolah aktivna šolska športna društva. Pri šoli Josip Broz Tito smo sofinancirali gradnjo šolskega atletskega stadiona, kakršnega bi morala imeti vsaka popolna osnovna šola. Zaključka šolskih športnih tekmovanj se je udeležilo preko 800 udeležencev. V vseh tekmovanjih od krosov do občinskih prvenstev se je pomerilo preko 3000 šolskih otrok. Različnih akcij v okviru športne značke za predšolske otroke se je udeležilo preko 800 otrok.

V rekreacijskih dejavnostih — 2000 občanov

V smučarskih tečajih, katerih se je udeležilo preko 1000 občanov od 4 — 50 let. Akcij kolesarjenja, planinarjenja, testiranja zmogljivo-

sti in raznih trim tekmovanj — streljanja, košarke, nogometa, kegljanja se je udeležilo preko 2000 občanov.

Sredstva pa nismo uporabili le za dejavnost, saj smo porabili 24,16 % ali 1.221.680 din za vzdrževanje športnih objektov. Krajevne skupnosti Krašnja, Ihan, Blagovica, Prevoje, Radomlje, Mengeš in Domžale, osnovne šole in društva so s tem pridobila možnost osnovnega vzdrževanja in popravila objektov.

Iz navedenega je razvidno, da je obseg dela še vedno naraščal, močno je narasla udeležba v množičnosti, a udeležba sredstev v skupni porabi je padla na 3,79 %.

Razmah akcij in množičnih dejavnosti

Še večji je razmah akcij in množičnih dejavnosti v letu 1979. Vse šole se udeležujejo razrednih, medrazrednih, šolskih in medšolskih tekmovanj, najboljše pa tudi medobčinskih in republiških.

V sredstva za vzdrževanje športnih objektov je letos zajetih 14 KS, pet osnovnih šol in vsa društva, v ta namen je porabljenih 23,50 % zbranih sredstev.

Dejavnost in razširjenost se je povečala, a udeležba sredstev za telesno kulturo v skupni porabi je padla na najnižjo stopnjo, na 3,37 % ali vsega 78 % v primeri z letom 1975.

Manj za klube in društva

Povečan obseg dela, vlaganje v izobraževanje kadrov, v vzdrževanje in obnovo objektov in sofinanciranje dejavnosti izven telesne

kulturne skupnosti pa so vzrok, da je sredstev za društva in klube vsako leto manj. Od sredstev, zbranih iz brutto osebnih dohodkov za telesno kulturo smo porabili leta 1975 še 74,66 % za društva in klube, letos pa samo še 53,11 %.

Rezultat tega je — upadanje tekmovalne dejavnosti v vseh panogah. Društev se je polotila malodušnost, ker sredstva iz dotacij telesnokulturne skupnosti, lastna zbrana sredstva iz organizacij združenega dela, sredstva iz lastne gospodarske dejavnosti — veselice — tombole in udeležba članstva ne zadoščajo za pokrivanje stroškov.

Resnično zaskrbljujoče stanje

V petih letih je pri letni inflacijski stopnji 20 % potrebnih torej 207 % sredstev za enako vrednost, za dejavnost društev in klubov pa smo imeli letos na razpolago le 52 % več kakor leta 1975.

Vse navedeno nam postavlja vprašanja, kaj in kako leta 1980 in v srednjeročnem obdobju 1981—1985. Odločiti se moramo ali

1. bomo zmanjšali dejavnost ali
2. bomo prenehali vlagati sredstva v izobraževanje kadrov in vzdrževanje objektov ali
3. bomo zbrali potrebna sredstva za doseženi standard v telesni kulturi in ali ga bomo še naprej razvijali.

Priloženi tabeli pokazeta stanje v številkah, katere so za leta 1975 — 1978 vzete iz letnih zaključnih računov Telesnokulturne skupnosti, leto 1979 pa iz letnega plana.

Predsednik skupščine TKS
Emil Maver

Tile mladeniči so s krampi in lopatami dokazali svojo pripravljenost pomagati! Ne z besedami!

TABELA — DENAR, KI JE ŠEL ZA TELESNO KULTURO V OBČINI:

SREDSTVA TELESNOKULTURNE SKUPNOSTI V PRIMERJAVI S SREDSTVI SKUPNE PORABE OBČINE DOMŽALE V LETIH 1975 — 1979

	1975	1976	1977	1978	1979
Skupna sredstva skupne porabe iz btto OD	56.284.635	78.845.411	93.549.141	125.526.008	149.771.008
Sredstva TKS iz btto OD	2.428.332	2.828.782	3.600.000	4.755.772	5.044.228
% TKS od skupne porabe	4,31	3,58	3,85	3,79	3,37

TABELA 2

Poraba sredstev TKS po namenu	1975	1976	1977	1978	1979
1. Vzgoja strokovnih kadrov	31.623 1,28 %	131.262 4,73 %	148.462 4,05 %	167.007 3,30 %	224.000 4,22 %
2. Vzdrževanje objektov in investicije	259.871 10,50 %	349.440 12,59 %	665.929 18,18 %	1.221.680 24,16 %	1.250.000 23,50 %
3. Stroški strokovnih služb	335.418 13,56 %	281.629 10,15 %	354.345 9,68 %	531.123 10,50 %	736.665 13,90 %
4. Sofinanciranje dejavnosti—DPM, tehnične kulture, Občinski poročevalac, ozvočenje, MDB	—	214.145 7,75 %	158.833 4,34 %	198.350 3,92 %	274.000 5,17 %
5. Financiranje društev in klubov, šolskih športnih društev, športne značke, množičnih akcij itd.	1.846.897 74,66 %	1.798.865 64,82 %	2.334.590 63,75 %	2.937.719 58,10 %	2.815.335 53,11 %

SLAMICE iz SLAMNIKA

SERVIS ZA RADOVEDNE OBČANE DOMŽALSKE OBČINE

Pismo iz Kamnika — Spoštovani domžalski časopis,

v primeri s tvojim kamniškim kolegom si nekoliko razkošnejši, vendar pa ta tvoj kolega bolje pivna in je tako bolj večnamenski: Občanom služi pri zadovoljevanju njihovih potreb in pri opravljanju le-teh. Ne dvomim, da sta na tem področju oba precej uspešna. Zraven pa morata informirati in še enkrat informirati.

Občan mora danes poznati aktualno dogajanje okrog sebe, le tako bo zmožl pojav razumeti, jih vrednotiti in tudi sam aktivno družbeno delovati. Spoznavati mora faktorje in činitelje našega družbenega razvoja, le tako se bo lahko spoprijemal s splošno družbenimi problemi in problemi, ki so specifični za našo družbeno stvarnost.

Informiranje ima v Domžalah že kar tradicijo. Gospod Bernik, ki so imeli dober razgled z Goričice, so že bili eden od utemeljiteljev domžalskega informiranja. Samo berite, kako so poročali.

Bili so zelo natančni. Nadpoštar Karol, rojen 23.9.1863 je služboval v Št. Janžu pri Zidanem mostu, 5 let, v Dovjem 9 let in v Zagorju 10 let, v 1. svetovni vojni je bil 4 leta. 26.10.1920 je nepričakovano umrl. Ob 3/4 8 zjutraj je šel v Sp. Domžale št. 19. Komaj je stopil v sobo je začel umirati, star 55 let in je zapustil 7 neprekrbljenih otrok.

Bili so celo družbeno kritični. Ker so bili nekoč usnjeni podplati predragi, so v splošno uporabo prišli čevlji z lesenimi podplati. Strašno, neznosno klopotanje in tolčenje je bilo po cerkvi in šoli, povsod. Sam „klop, klop, klop.“

Bili so aktualni: Ko je na občinski meji, požarna bramba ter šolska mladina z nadučiteljem čakala na spreved z Marijo, je nastal strašen vihar, ki je metal navzkriž mlaje in svečnike pripravljene za razsvitlavo. Ljudje so zdihovali, otroci pa na glas jokali: „Mariji se je glava zlomila.“

Bili so tudi vzgojni: Vsi udje naj se izogibljejo žganja. Skrb vseh zaupnikov, pa tudi vseh udov bodi, pri vsaki le mogoči priliki žganjepivce svariti in jih spominjati grozljivih posledic žganjepitja. Varovati se žganja bodi sklep vsakega uda.

Veliko so omenjali nedolžne deklice, ker takrat še ni bilo

takega pomanjkanja tega blaga... No danes je z informiranjem povsem drugače. Ne vem, kako daleč ste Domžalčani, ampak v Kamniku... Kar pogledite:

Smo natančni in aktualni: Redno, vsakih štirinajst dni zabeležimo vse, ki so se v tem času poročili, ali umrli. Omenimo vse zlate poroke.

Smo družbeno kritični: Obsodimo ostro in neizprosno vse, ki so v prometu pregrešili, od tistega, ki je stari dami rekel k... ko mu je stopila pred avto, preko tistega, ki je med parkiranjem oplazil enega BMW, enega fička in enega Audija, do tistega, ki se je namenil končati svoje življenje ob smreki. Ti grdobe ti!

In tudi mi smo vzgojni: Trdo obdelamo mularijo, ki razbija prometne znake, pa tudi tiste, ki prevračajo kante za smeti, in puščajo stare avtomobile v gmajni.

Imamo pa še pomožna informativna sredstva. To so mestne tercialke (in tercialniki, mejdun, saj so enakopravni), ki prinesejo novice, na katere naš časopis pozabi. Pri informiranju so zelo hitre in se ukvarjajo tudi s prognozami. V vsakem dogodku najdejo, kar je najbolj pomembno, tisto lepo poudarijo in začnijo s poprom in ta hudo papriko, da žge in vžge, da je kaj. Informacije se potem hitro širijo okrog in dobivajo krila. Problemov z informiranjem torej res nimamo.

Kar je res je res. Tudi vi ste v očeh Kamničanov zelo zrasli. Menda ste objavljali ali pa še objavljate imena tistih, ki ste jih zalotili pri vožnji z maligani. Menda objavljate kar vse po vrsti, ne glede nato kdo je kdo. To ste korajžni. Ja, pravijo Kamničani, v Domžalah so pa res vsi enakopravni!

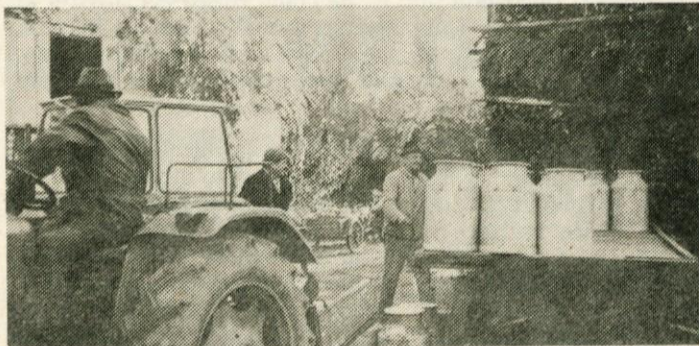
Vaša kamniška dopisnica

Stroški so hudič!

Stroški — to je hudič. Vsi mnogokrat doživeto povemo ta stavek. Očitno je tako tudi med obrtniki. Zgodilo se je, da je znan domžalski obrtnik v topogledni stroškovni stiski — skušal podtakniti med stroške svoje proizvodnje — tudi lovsko obleko, kupljeno v BOUTIQUE—u v ZRN.

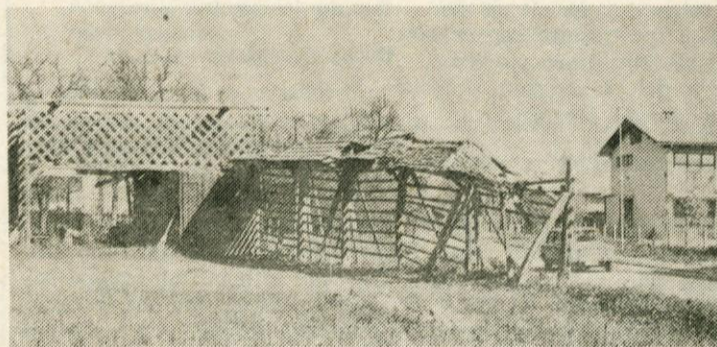
Enako težko je bilo tudi tistemu obrtniku, ki je med stroške proizvodnje vtaknil tudi račun za očala (špegle) stare mame.

Res je treba je reči: „Stroški — to je hudič!“

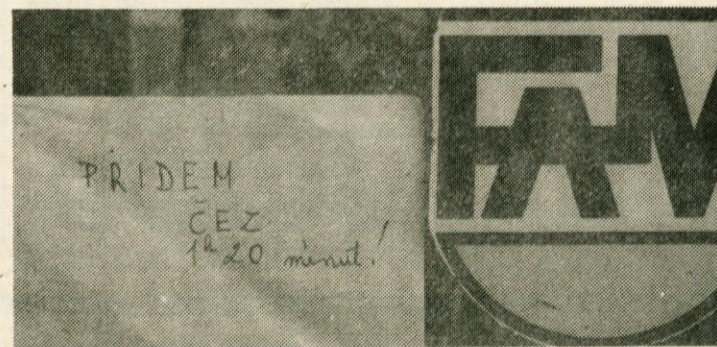
Rega, rega, rega,
kaj bo le iz tega?
Tudi s kruhom kaže slaba,
je glas vpijočega v puščavi — ŽABA.

Slamič

Poslednji toplar čaka pobeline,
da v pogorišče spremenijo razvaline.
Se vsaj poleže rompompom,
kam gasilci naj postavijo si dom.

Slamič

Natančnost čednost je nad vse,
vendar kdaj prideš se ne ve.

Slamič

Rega, rega, rega,
tudi kmet se krega.
Pod vedrim nebom mlečni
je odkup,
mlekarna nova — prazen up.

Rega, rega, rega,
vedno hujša je zadrega.
Šoli je v Preserjah lega,
po Plastenki KS Rova sega.

Občinski poročevalec, glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva občine Domžale izhaja dvakrat mesečno, vsa gospodinjstva v občini ga dobivajo brezplačno. Glasilo ureja uredniški odbor v sestavi: Karel Kušar, Matjaž Brojan, Maks Jeran, Franc Tekavec, Darko Gognjavec, Marjan Bolhar, Matjaž Repnik, Ivana Seifert in Jože Skok. Glavni urednik: Karel Kušar, tel. 721-082, odgovorni urednik: Matjaž Brojan, tel. 721-686, tehnični urednik: Franc Ravnikar, tel. 721-082. Glasilo izhaja v nakladi 12.000 izvodov in ga tiska Delavska univerza Domžale. Rokopise sprejema odgovorni urednik, Ljubljanska 94, Domžale, naročene oglase sprejema Delavska univerza Domžale, Kolodvorska 6. Rokopisov ne vračamo, fotografije pa le izjemoma. Glasilo je na podlagi sklepa številka 421-1/72 z dne 26.11.1974 Sekretariata za informacije, Izvršnega sveta SR Slovenije oproščeno plačila temeljnega davka od prometa proizvodov.